

WILBUR SMITH

ŘEKA BOHŮ III

ČARODĚJ

WILBUR SMITH

Řeka Bohů III
ČARODĚJ

edice
KLOKAN

Copyright © Wilbur Smith, 2001
Translation © Václav Vanduch, 2001
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu WARLOCK
přeložil Václav Vanduch
Redakční úprava Hana Porebská
Grafická úprava obálky Zbyněk Janáček
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2001
Vydání první

ISBN 978-80-7543-752-5

Mé nové lásce
MOKHINISO

Duchové Ghengis Khana a Omara Khayyama,
převtělení v měsíc,
září jako dokonalá perla.

Kolona bojových vozů podobná rozvíjejícímu se hadu svižně sjížděla do údolí a chlapec, přitisklý k čelní desce vedoucího vozu, pozoroval útesy svírající cestu. Z příkré skály připomínající včelí plástev slepě hleděly temné otvory četných hrobů, které vypadaly jako neúprosné oči legie duchů. Princ Nefer Memnon se zachvěl a odvrátil zrak od skály. Levou rukou potajmu udělal gesto zapuzující zlo.

Přes rameno pohlédl zpátky na kolonu a zjistil, že ho z vozu za ním sledují Taitovy oči. Prach pokryl starce a jeho vůz bleďým povlakem a v kuželu slunečního světla padajícího do hlubokého údolního zářezu v něm zajiskřily šupinky slídy. Taita mu v té chvíli připadal jako převtělený bůh a Nefer provinile sklopil hlavu. Styděl se, že se stařec stal svědkem pověřivé hrůzy, která ho na chvíli opanovala. Královský princ domu Tamosů by neměl projevat podobnou slabost. Ne teď, když už stojí na prahu mužství. Jenže Taita ho znal jako nikdo jiný. Vychovával ho od útlého dětství a byl mu bližší než rodiče i sourozenci. Taitův výraz zůstal nezměněný, ale jeho stařecké oko se hluboko zavrtávalo do Neferova nitra. Viděl všechno a všemu rozuměl.

Nefer se odvrátil a vytáhl se do plné výšky. Stál vedle otce, který opatěmi a dlouhým bičem pobízel koně k rychlejšímu klusu. Údolí se před nimi náhle rozestoupilo v široký amfiteátr s kulisami přísných ruin města Gallaly. Nefer se při prvním pohledu na dějiště slavné bitvy zachvěl. Taita, ještě jako mladík,

tady bojoval po boku poloboha lorda Harraba, který rozprášil temné síly hrozící rozvrátit Egypt. To se sice událo už před šedesáti lety, ale Taita mu o boji vyprávěl do všech podrobností. Jeho líčení bylo tak živé, až měl Nefer dojem, že v ten osudný den byl na místě bitvy on sám.

Neferův otec, bůh a faraon Tamos, navedl spřežení k hromadě zříceného kamene, který kdysi býval vstupní bránou, a zastavil. Stovka válečných vozů za ním manévr zkušeně zopakovala a vozkové seskákali z plošin, aby napojili koně. Když faraon otevřel ústa a promluvil, vrstva zaschlého prachu a potu na jeho tvářích popraskala. Kousky spečeného bláta mu padaly na hrud'

„Můj milý!“ oslovil faraon Velkého Iva Egypta, šlechtice Naju, velitele armády a milovaného společníka. „Musíme dál dřív, než slunce pozlatí vrcholky kopců. Chtěl bych v noci projet dunami do El Gabaru.“

Modrá válečná koruna na Tamosově hlavě zajiskřila slídovým prachem, a když shlédl dolů na Nefera, měl v koutcích očí zčervenalých prachem kousky vlhkého bláta. „Zde se rozloučíme. Dál pojeděš s Taitou.“

Přestože Nefer věděl, že je marné protestovat, otevřel ústa. Švadrona táhla do boje proti nepříteli. Faraonův odvážný plán předpokládal, že projedou územím Velkých dun a překročí hořká sodná jezera, aby se dostali nepříteli do zad. Do otevřeného průlomu uprostřed nepřátelských řad pak vpadnou egyptské legie čekající u Nilu před Abnubem. Tamos by tak mohl spojit síly, a dřív než se nepřítel vzpamatuje, projet přes Tell el-Daba a obsadit nepřátelskou citadelu Avaris.

Byl to skvělý a smělý plán. S trochou štěstí by tak mohl jediným úderem skončit válku s Hyksósem, která se vlekla už po dvě generace. Nefera učili, že bitvy a sláva jsou jediné důvody jeho existence na zemi, a přestože mu bylo pouhých čtrnáct let, podobné představy ho nesmírně lákaly. Celou svou duší toužil jet po boku svého otce za vítězstvím a nesmrtelností.

Dřív než protest stačil opustit Neferovy rty, otec ho zastavil. „Co je první povinností válečníka?“ zeptal se přísně.

Nefer sklopil oči. „Poslušnost, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl tiše, ale vzdorně.

„Nikdy na to nezapomeň!“ Faraon pokývl hlavou a odvrátil se.

Nefer se cítil ponížený a odvržený. Oči mu plály a rty se mu chvěly, jenže Taitův pohled ho zmrazil. Zamrkal, aby zbavil oči slzí, a napil se vody z koženého měchu, který visel na bočnici vozu. Pak se obrátil ke starému mágovi a furiantsky pohodil hlavou. „Ukaž mi památník, Tato,“ přikázal. Nefer použil zkráceného jména, kterým starce oslovoval v dětství.

Nerovný pár se prodíral mezi vozy, koňmi a muži, kteří zatrasili úzkou cestu vedoucí ruinami města. Dvě desítky vojáků svlečených donaha slezlo dolů do hluboké šachty prastaré studny. Vytvořili řetěz, kterým putovala vědra hořké vody na povrch. Kdysi bylo ve studni dostatek vody pro početné obyvatelstvo města ležícího na cestě od Nilu k Rudému moři. Jenže před několika stoletími zemětřesení porušilo vodonosnou vrstvu a pramen vyschl. Město Gallala zemřelo žízní. Dnes zbyla ve studni jen troška vody, která stěží dokázala zmírnit žízeň dvou set koní a naplnit měchy.

Taita dovedl Nefera úzkými uličkami kolem chrámů a paláců, které nyní obývali jen štíři a ještěrky, na pusté hlavní náměstí. Uprostřed něj stál památník postavený na počest lorda Tanuse a jeho triumfu nad armádami banditů, které málem zadusily život nejbohatšího a nejmocnějšího národa na zemi. Bizarní pyramidu slepenou z lidských lebek chránily stěny z desek červeného kamene. Přes tisíc lebek se šklebilo na chlapce, když nahlas četl nápis nad kamenným sloupořadím: „Naše odseknuté hlavy vydávají svědectví o bitvě. V těchto místech jsme padli pod mečem Tanuse, lorda Harraba. Necht' se všechny příští generace poučí z mocných lordových skutků učiněných pro slávu bohů a vládu spravedlivých lidí. To prohlašujeme ve čtrnáctém roce vlády božského faraona Mamose.“

Taita dřepěl ve stínu památníku a pozoroval prince, jak obchází monument. Každých pár kroků se zastavil a s rukama v bok památník pozorně zkoumal. Stařec mlčel a tvářil se

zdrženlivě, ale jeho oči nezapřely lásku, kterou k chlapci choval. Měla původ v životech jiných dvou lidí. První z nich byla egyptská královna Lostris. Taita byl sice eunuch, ale vykleštili ho až po pubertě, když už stačil okusit lásku ženy. Kvůli tomuto postižení zůstala Taitova láska ke královně Lostris, Neferově babičce, čistá. A byla to láska tak mocná, že i teď, po dvaceti letech od její smrti, nepřestala být středem Taitovy existence.

Druhým zdrojem lásky k Neferovi byl Tanus, lord Harrab, na jehož počest byl památník postaven. Taitovi byl dražší než bratr. Lostris i Tanus už dávno odešli z tohoto světa, ale jejich společná krev mocně proudila v žilách jejich potomka. Z jejich ilegálního spojení před dávnými lety se narodil chlapec, ze kterého vyrostl faraon Tamos, Neferův otec a velitel švadrony vozů, která sem prince přivezla.

„Tato, ukaž mi, kde jsi zajal vůdce loupeživých baronů.“ Neferův vzrušený hlas přeskakoval na prahu dospívání. „Stalo se to tady?“ Odběhl ke zřícené zdi na jižní straně náměstí. „Vyprávěj mi ten příběh znovu.“

„Ne, došlo k tomu tamhle, na druhé straně.“ Taita se zvedl, na tenkých čapích nohách odkráčel k východnímu konci prostranství a vzhlédl vzhůru ke koruně napůl rozpadlé zdi. „Ten darebák Shufti měl jen jedno oko a byl ošklivý jako Seth. Chtěl utéct přes tuto zeď.“ Taita se odmlčel, zvedl z hromady rumu půlku hliněné cihly a hodil ji přes zeď. „Jedinou ranou jsem mu rozbil hlavu a shodil jsem ho dolů.“

I když Nefer dobře znal starcovu sílu a o Taitově vytrvalosti se vyprávěly legendy, ten hod ho překvapil. Je starý jako hory, pomyslel si Nefer obdivně. Starší, než byla moje babička, kterou vychoval stejně jako mě. Lidé tvrdí, že zažil dvě stě záplav na Nilu a že tuto pyramidu postavil vlastníma rukama. Pak ukázal na morbidní památník a zeptal se: „Odsekl jsi mu hlavu, Tato, a přidal jsi ji k ostatním?“

„Znáš ten příběh víc než dobře, vyprávěl jsem ti ho nejmíň stokrát.“ Taita předstíral nechut chlubit se vlastními činy.

„Pověz mi ho znovu!“ nenechal se odbýt Nefer.

Taita se posadil na kamenný kvádr, Nefer usedl u jeho nohou a pozorně poslouchal. Taitovo vyprávění ukončilo volání bera-ních rohů. Ozvěna trubení doznívala v černých skalách. „Faraon nás volá,“ řekl Taita a vstal. Zamířili k bráně.

Za hradbami panoval shon a zmatek – švadrona se připravovala na cestu přes území dun. Vodní měchy byly opět plné a vozatajové kontrolovali výstroj koní.

Faraon Tamos zahlédl přicházející dvojici, pokynem hlavy přivolal Taitu k sobě a odvedl ho z doslechu důstojníků. Lord Naja se pokusil k nim přidat, ale Taita na něj šeptem upozornil a faraon ho strohým příkazem poslal zpět. Pokořený lord zrudl a probodl Taitu pohledem ostrým jako hrot válečného šípů.

„Naja se urazil. Nebudu vždycky nablízku, abych tě mohl chránit,“ varoval Taitu faraon.

„Nesmíme věřit nikomu,“ odpověděl Taita. „Ne, dokud nerozdrtíme hlavu hada, který utahuje smyčky zrady kolem sloupů tvého paláce. Dokud se nevrátíš z tažení na sever, jen my dva můžeme vědět, kam prince odvedu.“

Faraon se odmítavě usmál. „A co Naja?“ Naja mu byl blízký jako bratr. Projeli spolu Rudou stezku.

„Ani Naja.“ Taita víc neřekl. Jeho podezření konečně dozrálo v jistotu, ale nedal ještě dohromady dost důkazů, aby faraona přesvědčil.

„Víš princ, proč odchází do pouště?“ zeptal se faraon.

„Víš jen to, že odcházíme, aby se zdokonalil v mystériích a chytil božského ptáka.“

„Dobře, Taito,“ přikývl faraon. „Vždycky jsi byl tajnůstkář, jenže máš pravdu. Už není o čem mluvit, všecko jsme si řekli. Teď jdi a nechť nad tebou a Neferem Hór rozprostře svá křídla!“

„Hlídej si vlastní záda, Veličenstvo, protože v tyto dny najdeš nepřítele nejen před sebou, ale i za sebou.“

Faraon silně stiskl Taitovi paži a cítil pod prsty, jak je tenká, ale zároveň tvrdá a šlachovitá jako suchá větev akácie. Vrátil se k Neferovi, který s výrazem uraženého štěněte poslaného do boudy čekal u kola královského vozu.

„Božské Veličenstvo, ve švadroně jsou mladší hoši než já.“ Princ se naposled marně pokusil přemluvit otce, aby s ním mohl jet. Faraon dobře věděl, že syn má pravdu. Meren, vnuč proslulého generála Kratase, byl od Nefera mladší o tři dny, a přesto dnes se svým otcem jel v jednom z vozů jako zbrojnoš. „Kdy mi dovolíš jet do bitvy s tebou, otče?“

„Možná až projedeš Rudou stezku. Pak ti už nebudu zakazovat nic.“

Oba si byli vědomi planosti toho slibu. Rudá stezka byla náročná zkouška jezdeckého umění a znalosti zacházení se zbraněmi, o kterou se pokusilo jen málo válečníků. Tvrdý test vyčerpával a mnohdy i zabil silné a dokonale trénované muže v nejlepších letech. Jenže faraona už od těch dnů dělila dlouhá cesta.

Faraonův hrozivý výraz změkkl. Sevřel synovi paži v jediném gestu lásky, které si mohl před svými vojáky dovolit. „Teď ti přikazuji odejít s Taitou do pouště. Chytíš svého božského ptáka, a prokážeš tak svou královskou krev a právo v budoucnosti nosit dvojitou korunu.“

Nefer se starcem stáli u rozpadlých zdí Gallaly a sledovali, jak kolona vozů odjíždí. Faraon v čele si obtočil opatě kolem zápěstí a zakláněl se proti tahu spřežení. Hrudník měl obnažený, plátěná suknice mu pleskala po svalnatých stehnech a modrá válečná koruna na hlavě zdůrazňovala jeho výšku. Neferovi připadal jako bůh.

Za ním jel téměř stejně vysoký a nádherný lord Naja. Ve tváři měl pyšný prezíravý výraz a přes rameno zavěšený zpětně zakřivený luk. Naja patřil k nejmocnějším válečníkům celého Egypta a své jméno získal jako čestný titul. Naja se jmenovala posvátná kobra v královské koruně *uraeus*, kterou mu faraon propůjčil v den, kdy zvítězili nad Rudou stezkou.

Naja se směrem k Neferovi ani neuráčil podívat. Faraon už zmizel v temné soutěsce, když kolem Nefera projížděl poslední vůz. Meren, jeho společník mnoha nedovolených chlapeckých dobrodružství, se mu smál do tváře a loučil se s ním

obscénním gestem. Pak na něj posměšně zavolal: „Přinesu ti Apepiho hlavu na hraní.“ Jeho slib v Neferovi vyvolal vlnu hněvu. Apepi byl hyksóský král a Nefer už nepotřeboval hračky. Byl muž, i když to jeho otec odmítal uznat.

Merenův vůz už pohltila temná soutěska a Taita s Neferem ještě dlouhou chvíli mlčeli. Pak se stařec beze slova otočil a zamířil ke koním. Upnul své klisně podbřišníky, přizvedl si suknicu a vyskočil nahoru s hbitostí, za kterou by se nemusel stydět mnohem mladší muž. Když se na holém koňském hřbetě usadil, zdálo se, že se zvířetem tvoří jeden celek. Nefer si pamatoval legendu hovořící o Taitovi jako o prvním Egyptanovi, který zvládl jezdecké umění. Ještě stále se také honosil titulem Mistr deseti tisíc vozů, který mu spolu se Zlatem chvály udělili dva po sobě vládnoucí faraonové.

Jisté bylo, že patřil k několika málo mužům, kteří se nebáli jezdit obkročmo. Většina Egyptanů opovrhovala tímto stylem, protože ho jistým způsobem považovali za nedůstojný až obscénní, nemluvě o riziku, který představoval. Nefer netrpěl podobnými předsudky, a když se vyšvihl na hřbet svého oblíbeného Stargazera, jeho chmurná nálada byla ta tam. Ještě nedojeli na hřebeny kopců nad rozvalinami města a obvyklý temperament se mu vrátil. Jediným dlouhým pohledem vyprovodil prašný mrak, který švadrona zanechala na severním obzoru, a rozhodně se k němu obrátil zády. „Kam jedeme, Tato?“ zeptal se. „Slíbil, že mi to cestou povíš.“

Taita se vždycky držel zpátky a byl skoupý na slovo, i když jen málokdy tolik jako ve věci konečného cíle jejich cesty. „Jedeme do Gebel Nagary,“ odpověděl.

Nefer o tom místě nikdy dříve neslyšel a tiše si ten název opakoval. Zněl romanticky a provokativně a vzrušené očekávání mu zježilo chlupy v zátylku. Kolem cesty se až k modravému obzoru táhl nekonečný řetěz ponurých skalnatých kopců, které se tetelily v horkém vzduchu. Barvy divokých skalisek provokovaly oči. Chmurnou modř bouřkových mraků střídala žlutá připomínající peří snovačů a červeně rozřízlé svaloviny. Jiné zase zářily jako krystaly, které žár nutil do chvějivého tance.

Taita hleděl na tu úděsnou scenerii s pocitem nostalgie muže, který se vrací domů. Po smrti své milované královny Lostris se do této divočiny odplížil jako zraněné zvíře a strávil zde dlouhý čas. Jak přecházela léta a s nimi i kus bolesti, stále více ho přitahovaly záhady a tajemství velkého boha Hóra.

Do divočiny odešel jako lékař a mistr všech známých věd. Osamocený v pustinách našel klíč k bránám poznání lidského vědomí a duše, jimiž prošlo jen málo lidí. Vešel tam jako prostý člověk a vynořil se jako dobrý známý velkého boha Hóra a mistr podivných mystérií, která si většina lidí ani nedokázala představit.

Do světa lidí se Taita vrátil teprve poté, co ho ve snu navštívila královna Lostris. Spal ve své poustevnické jeskyni v Gebel Nagaře, když se mu zjevila. Byla svůdná patnáctiletá dívka čerstvá jako pouštní růže v prvním rozkvětu s rosou na okvětních plátcích. I ve spánku se mu láskou tak rozbušilo srdce, že mu málem roztrhlo hrud.

„Miláčku Taito,“ zašeptala a pohladila ho po tváři, aby se probudil. „Jsi jedním ze dvou mužů, které jsem kdy milovala. Tanus je už se mnou, ale na tebe, než se ke mně připojíš, čeká ještě jeden úkol, který ti ukládám. Nikdy jsi mě nezklamal a já vím, že mě nezklameš ani tentokrát.“

„Čekám na tvůj příkaz, paní.“ Vlastní hlas mu podivně dozníval v uších.

„V Thébách, v mém městě stovky bran, se tuto noc narodilo dítě. Dostane jméno Nefer, jméno, které znamená čistý a dokonalý tělem i duší. Toužím, aby donesl mou krev a krev Tanuse na trůn Horního Egypta. Jenže na novorozeně číhá velké nebezpečí a bez tvé pomoci chlapec nemůže uspět. Jedině ty ho můžeš vést a chránit. Léta, která jsi strávil sám v divočině, zkušenosti a vědomosti, jichž jsi nabyl, mají sloužit jen k tomuto účelu. Jdi za Neferem a zůstaň s ním, dokud své poslání nenaplníš. Pak odejdi za mnou, drahý Taito. Budu na tebe čekat a tvé zmrzačené mužství bude obnoveno v plné síle. Až příště staneš po mém boku a budeme se držet za ruku, budeš celý muž.“

„Nikdy v životě jsem tě nezklamal,“ vykřikl Taita ze sna, „a nezklamu tě ani v hodině smrti.“

„Vím, že mluvíš pravdu.“ Lostris ho odměnila sladce okouzlujícím úsměvem a její obraz se rozplynul v noční poušti. Taita se probudil s tváří mokrou od slzí a bez otálení sbalil svůj skrovný majetek. Před vchodem do jeskyně se na chvíli zastavil, aby podle hvězd určil směr. Podvědomě hledal jasnou hvězdu bohyně. Sedmdesátý den po královnině skonu, v noci, kdy dokončili balzamování jejího těla, ta velká rudá hvězda náhle vzplála na obloze v místě, kde dřív žádná hvězda nebyla. Taita ji našel a uctivě se jí poklonil. Potom vyšel do západní pouště, zpět k Nilu a Thébám, ke krásným Thébám, městu sta bran.

Po čtrnácti letech Taita znovu zatoužil po tichých místech. Jedině tam mohl znovu nabýt plnou sílu, aby dokázal splnit úkol, který mu Lostris uložila. Tam v pustině mohl taky část této síly přenést na prince. Tušil, že se nad nimi stahují mraky temných sil, před kterými ho Lostris varovala.

„Pojď!“ řekl chlapci. „Tam dole najdeš svého božského ptáka.“

Třetí noc po odjezdu z Gallaly, když souhvězdí Divokých oslů na severní obloze dosáhlo svého zenitu, faraon zastavil na odpočinek. Napojili koně a spěšně pojedli něco masa sušeného na slunci, datlí a studených placek z prosa durha. Po jídle znovu rozkázal nasedat. Jeli mlčky, bez zbytečného hluku, protože se pohybovali na území často navštěvovaném hlídkami Hyksósů.

Okolní krajina se brzy dramaticky změnila. Překonali těžký terén a jeli po úpatí kopců nad korytem vyschlé řeky. Ve světle měsíce zahlédli dole vzdálený temný pruh husté vegetace lemující tok matky Nilu. Velkým obloukem objeli Abnub a dostali se do zad hlavních sil Hyksósů ležících u řeky. Nepatrná síla, kterou představovala stovka vozů, jim proti nepříteli, jako byl Apepi, velkou šanci nedávala. Jenže švadronu tvořili nejlepší vozkové Tamosových armád, a tudíž i nejlepší vozkové na celém světě. Navíc měli na své straně výhodu překvapení.

Když faraon poprvé vysvětlil svou strategii a oznámil, že tažení povede osobně, válečná rada se mu to snažila vymluvit tak vehementně, jak jen se opovážila oponovat slovům boha. Dokonce starý Kratas, kdysi nejudatnější a nejdivočejší válečník z celého egyptského vojska, se tahal za husté bílé vousy. „Při Sethově potřhané a hnijící předkožce. Nevyměňoval jsem ti posrané pleny proto, abych tě poslal rovnou do milující náruče Apepiho.“ Byl asi jediným člověkem, který si mohl dovolit s králem mluvit tímto tónem. „Pošli na tu práci někoho jiného. Veď si útočný oddíl, jestli tě to baví, ale nejezdí do pouště, kde tě sežerou vlkodlaci a džinové. Ty jsi Egypt, a jestli Apepi dostane tebe, jako by dostal nás všechny.“

Z celé rady ho v jeho záměru podporoval jediný Naja, jenže ten byl vždycky loajální a přímý. Teď přešli poušť a ocitli se nepříteli v zádech. Zítra za rozbřesku podniknou zoufalý výpad, kterým se pokusí rozdělit Apepiho armádu, aby umožnili tisícovce vozů pěti dalších faraonových divizí vtrhnout do průlomu a připojit se k nim. Faraon už cítil na jazyku medovou chuť vítězství. Než nastane příští úplněk, bude večeřet v síních Apepiho paláce v Avarisu.

Už téměř dvě století bylo Dolní království odtrženo od Horního. Po tu dobu severnímu království střídavě vládl-li egyptský uzurpátor, nebo cizí nájezdník. Vyhnání Hyksósů a sjednocení obou zemí se stalo Tamosovou výzvou a osudem. Jedině pak bude moci dvojitou korunu nosit oprávněně a s požehnáním všech prastarých bohů.

Chladný noční vzduch ho mrazil na tváři a jeho zbrojnoš se krčil v závětrí čelní stěny. Kromě občasného tlumeného varování „Pozor, díra!“, které letělo od vozu k vozu, znělo do noci jen tiché skřípění kol na hrubém šterku a hrkání kopí v přihrádkách na bočnicích vozů.

Znenadání se před nimi otevřelo široké údolí Gebel Wadunu a faraon Tamos stočil spřežení dolů. Z vyschlého vádí se stala hladká cesta vedoucí na záplavové pláň Nilu. Faraon pohodil opratě svému zbrojnoši a seskočil na zem. Protahoval si ztuhlé rozbolavělé údy, když za sebou zaslechl zvuk přijíždějící-

ho Najova vozu. Následoval tichý příkaz, skřípění kol utichlo a pevné Najovy kroky zastavily za jeho zády.

„Odsud dál už riziko prozrazení vzrůstá,“ řekl Naja. „Podívej dolů,“ ukázal svalnatou rukou faraonovi přes rameno. Pod nimi, kde se vádí rozlévalo na pláň, zablikalo světélko, drobnou teple žlutá zář olejové lampy. „Tam leží vesnice El Wadun. V ní čekají naši špehové, kteří nás provedou hlídkami Hyksósů. Nejdřív půjdu na schůzku sám, abych zabezpečil cestu. Počkej zde, brzy se vrátím.“

„Půjdu s tebou.“

„Prosím ne. Může to být léčka, Meme.“ Použil králova chlapeckého jména. „Ty jsi Egypt. Jsi příliš vzácný na riskování.“

Faraon se otočil a pohlédl do přítelovy nádherné tváře. Ve světle hvězd Najovi při úsměvu zasvítily zuby a faraon se dotkl jeho ramene. Byl to lehký dotek plný důvěry a lásky. „Jdi rychle a brzy se vrať,“ souhlasil.

Naja si položil ruku na srdce a odběhl zpátky ke svému vozu. Když projížděl kolem krále, pozdravil ho zdviženou pěstí. Tamos se usmál, vrátil mu pozdrav a sledoval, jak vůz sjíždí břehem do vyschlého koryta. Když Naja dojel na tvrdý hladký povrch písečného dna, práskl do koní a tryskem ujížděl k vesnici El Wadun. Na stříbřitém písku za vozem zůstávaly černé stíny kolejí. Najův vůz zmizel za prvním zákrutem vádí a faraon se vydal na obchůzku stojící kolony. Tiše rozmlouval s vojáky, oslovoval je jmény, těšil je a povzbuzoval. Nebylo divu, že ho milovali a s radostí ho následovali, kamkoliv je vedl.

Lord Naja se obezřetně držel jižního břehu říčního koryta a tu a tam vzhlédl k hřebenům kopců. Konečně proti obzoru zahlédl skalní věž nakloněnou do údolí a spokojeně zabručel. O kousek dál našel nenápadný chodník vedoucí vzhůru k úpatí věkovité strážní věže.

Seskočil z vozu, urovnal si jízdni luk na zádech, z bočnice vozu odvázal hliněnou nádobu s ohněm a vydal se po stezce vzhůru. Byla sotva zřetelná. Kdyby si nepamatoval každý

zákrut, ztratil by ji cestou na vrchol nejmíň desetkrát. Konečně dosáhl napůl zřícené vrcholové bašty postavené před několika staletími. Neodvažoval se přistoupit k okraji plošiny, protože skála padala propastným srázem do údolí. Našel výklenek ve stěně a vytáhl z něj otýpku suchého klestí. Spěšně postavil malou pyramidu a rozfoukal pohasínající oharky dřevěného uhlí v nádobce. Když zrudly, hodil na ně hrst suché trávy. Vzplála okamžitě. Od ní zapálil i malou signální vatru a zůstal stát v záři ohně, aby ho na vrcholku věže bylo dobře vidět. Roští brzy dohořelo, a když plameny uhasly, Naja se posadil a čekal ve tmě.

Po nějaké chvíli zaslechl na pěšině pod věží vrzání štěrku a krátce hvízd. Když se mu signál vrátil, vstal, vytáhl z pochvy zakřivený bronzový meč a do luku založil šíp. Vzápětí se k němu ze tmy donesla hyksóská slova. Naja plynně odpověděl stejným jazykem.

Ani sám faraon nevěděl, že Najova matka byla původem Hyksóska. Za desítky let okupace Hyksósově převzali řadu egyptských zvyklostí a mnozí z nich si vzali za ženy Egypťanky. V následujících generacích přestaly být pokrevní linie zřetelné.

Do bašty vešel vysoký muž s lehkou bronzovou helmou na hlavě a s plnovousem ozdobeným barevnými stužkami. Hyksósové milovali zářivé barvy.

Muž rozevřel náruč. „Nechť ti Seueth požehná, bratranče!“ pozdravil vrčivým hlasem, když mu Naja padl do objetí.

„Ať se usměje i na tebe, bratranče Troku! Bohužel nemáme času nazbyt.“ Naja pokynul k východní obloze, kterou poznamenaly první nesmělé známky svítání lehké jako pohlazení milenky.

„Máš pravdu, bratráčku.“ Hyksóský generál uvolnil objetí a otočil se ke svému podřízenému, který stál dva kroky za ním. Převzal od něj nějaký předmět zabalený v bílém plátně a podal ho Najovi. Naja přiložil na oheň, rozbalil látku a v plápolavém světle plamenů si prohlížel toulec na šípy. Pouzdro vyřezávané z jednoho kusu lehkého dřeva bylo obšité jemně

vyčiněnou kůží. Tak skvěle vypracované toulce nosili jen vysocí hyksóští důstojníci. Naja uvolnil kryt a vytáhl jeden šíp. Zamyšleně ho otáčel mezi prsty a zběžně vyzkoušel jeho vyváženost a souměrnost.

Hyksóský šíp neměl chybu. Pestrá pera na jeho konci nesla barvy lučištníkova regimentu a dřík byl opatřen osobním znakem majitele. Hlavice se zpětnými ostny, vyrobená z křemene, byla přivázána takovým způsobem, že když se někdo pokusil šíp vytáhnout, zůstala v ráně. I kdyby zásah nebyl osudný, rána se zanítila a způsobila pomalou bolestnou smrt. Mnohem tvrdší křemen se navíc při nárazu na kost neohnul ani nezploštil, jak se stávalo u bronzových hrotů.

Naja zasunul šíp zpátky do toulce a zavřel kryt. Nezamýšlel ho odnést do svého vozu. Těžko by později vysvětloval, kdyby ho jeho zbrojnoš náhodou objevil.

Naja si dřepel k ohni a pokynul Trokovi, aby udělal totéž. „Musíme si o mnohém pohovořit.“ Tichou rozmluvu zakončil Naja. „To stačí! Teď oba víme, co musíme udělat. Konečně nadešel čas činů. Kéž bohové požehnají našemu dílu!“

Oba válečníci se znovu objali a pak se Naja beze slova otočil a odešel. Lehce seběhl kamenným svahem pod věží a pokračoval úzkou stezkou dolů.

Než opustil chodník, našel místo pro ukrytí toulce. Strčil ho do pukliny ve skále, kterou rozrušily kořeny trnitého stromu. Úkryt založil kamenem, který tvarem i velikostí připomínal koňskou hlavu. Zkroucené horní větve stromu vytvářely proti noční obloze zřetelný kříž, takže místo mohl kdykoliv snadno najít.

Když byl hotov, odešel k vyschlému korytu, kde čekal jeho vůz.

Faraon slyšel vracející se vůz a podle razantního způsobu jízdy poznal, že se něco děje. Tiše rozkázal švadroně nasedat a pro jistotu připravit zbraně.

Naja vyjel z koryta, a když míjel faraona, seskočil z vozu.

„Co se stalo?“ dožadoval se vysvětlení Tamos.

„Bohové nám žehnají,“ odpověděl Naja rozechvělým hlasem. „Vydávají nám do rukou Apepiho bezbranného.“

„Jak je to možné?“

„Moji zvědové mě dovedli do tábora nepřátelského krále, který leží nedaleko od místa, kde se právě nalézáme. Jeho stany stojí tamhle za prvním hřebenem kopců.“ Taseným mečem ukázal za sebe.

„Máš jistotu, že je tam i Apepi?“ Tamos stěží ovládal vzrušení.

„Zřetelně jsem ho viděl ve světle táborového ohně. Poznal jsem jeho skobovitý nos i vousy, které mu v září ohně svítily stříbrem. Takovou postavu si nelze splést. Převyšoval všechny kolem a na hlavě měl supí korunu.“

„Jak silný je jeho doprovod?“ chtěl vědět faraon.

„Při jeho obvyklé aroganci má tělesnou stráž v počtu necelé padesátky mužů. Počítal jsem je. Polovina z nich spala a kopí měli odložená. Nemá žádné podezření a jeho ohně jasně plnou. Stačí rychlý výpad z temnoty a je náš.“

„Doved' mě k jeho táboru,“ přikázal faraon a vyskočil na podlážku vozu.

Naja jel v čele a říční písek tlumil hluk kol. Švadrona dojela v přízračné tichosti za poslední zákрут říčního koryta, kde Naja zařatou pěstí postup zastavil. Faraon k němu dojel.

„Kde leží Apepiho tábor?“

„Za hřebenem. Nechal jsem tam své špehy. Hlídájí ho.“ Naja pokynul ke strážní věži na hřebenu. „Na opačné straně je oáza se studnou sladké vody a datlovými palmami. Postavili stany mezi stromy.“

„Nejdřív si nepřátelský tábor trochu obhlédneme, a teprve pak naplánujeme útok.“

Naja takový rozkaz předvídal a několika úsečnými povely sestavil výzvědnou skupinu pěti vojáků. Všichni mu byli zavázáni krevní přísahou. Byli to jeho muži srdcem i rukou.

„Zajistěte si zbraně, ať neděláme hluk,“ přikázal Naja a s lukem v levici vyšel na stezku. Faraon ho následoval. Stoupa-

li svižně, dokud Naja nezahlédl proti svítajícímu nebi siluetu zkřížených větví trnitého stromu. Nedaleko od něj zastavil, zdviženou rukou si vyžádal klid a pozorně naslouchal.

„Co se děje?“ zašeptal za ním faraon.

„Myslím, že jsem na hřebenu zaslechl hlasy,“ zněla Najova odpověď. „Počkej tady, Veličenstvo, prozkoumám stezku před námi.“ Faraon s pěti vojáky dřepi vedle chodníku, zatímco Naja se obezřetně plížil dál. Obešel balvan blokující cestu a jeho nezřetelný stín zmizel z dohledu. Minuty se vlekly a faraon znervózněl. Rozbřesk se rychle blížil a hyksóský král brzy nechá zbourat stany a potáhne dál, pryč z jejich dosahu. Když shora zaslechl tichý hvizd napodobující jitřní volání slavíka, dychtivě vyskočil a zvedl svůj proslulý modrý meč.

„Cesta je volná, jdeme!“

Obešel kámen na stezce a překvapený zastavil. Dvacet kroků před ním stál Naja a držel plně natažený luk se založeným šípem, který mířil na jeho nahou hrud. Byli tam sami a před zraky vojáků je kryl balvan. Ještě než se faraon stačil pohnout, bleskla mu hlavou myšlenka na Taitovo varování před ohavnou věcí, kterou stařec při svých věšteckých schopnostech cítil ve vzduchu.

Světla už přibývalo natolik, že dobře viděl obličej zrádce, který byl jeho přítelem a kterého miloval. Tětiva napnutého luku se dotýkala jeho rtů pokřivených hrozivým úsměškem. Pozoroval faraona divokýma žlutýma očima lovícího leoparda. Dřík šípu, opatřený karmínově, žlutě a zeleně zbarvenými pery, byl podle hyksóských zvyklostí zakončen křemennou hlavicí s hranami ostrými jako břitva.

„Ať žiješ navěky!“ řekl Naja tiše tónem, jakým se pronáší kletba, a střelu uvolnil. Opustila drnčící tětivu s podivným svistem a blížila se zdánlivě pomalu jako nějaký jedovatý okřídlený hmyz. Šíp se na dráze dvaceti kroků jednou otočil kolem své osy. Smrtelné nebezpečí vyostřilo faraonovy smysly na maximum, jenže jeho reakce byla pomalá jako v děsivém snu. Střela ho zasáhla vysoko doprostřed hrudi v místě, kde bilo královské srdce. Šíp dopadl se zvukem, jaký vydá kámen

hozený do nilského bahna. Náraz faraona otočil a odhodil na blok červeného kamene. Křemenný hrot projel celým tělem a jeho zkrvavené ostny trčely z uzlovitých svalů po straně faraonovy páteře.

Modrý meč mu vypadl z ruky a nehty zařatými do drsného povrchu kamene se ještě chvíli držel na nohou. Poslední výkřik zadusil přívalem jasné plicní krve, která mu vyrazila z otevřených úst. Pak se pod ním nohy podlomily a pomalu klesal na kolena. Nehty zanechávaly na červeném kameni bílé stopy.

Naja vyrazil kupředu a křičel: „Pozor! Léčka!“ Jednou rukou objal hrud' umírajícího krále pod vyčnívajícím šípem a podepřel ho. „Strážte, ke mně!“ Dva statní vojáci přiskočili téměř okamžitě.

„Hyksósi!“ vykřikl jeden, když uviděl barevná pera na konci šípů. Uchopili krále a vlekli ho do krytu za balvan.

„Odneste ho do jeho vozu a já se je pokusím zadržet,“ přikázal Naja, otočil se a vystřelil jeden z vlastních šípů směrem k vrcholu skalní věže. Vykřikoval přitom udatné výzvy a sám si na ně tlumeně odpovídal jazykem Hyksósů.

Pak zvedl faraonův modrý meč a pospíchal za hloučkem vojáků, kteří nesli zraněného krále dolů k vozům čekajícím ve vyschlém řečišti.

„Byla to past,“ spěšně vysvětloval Naja. „Vrchol kopce se hemží nepřáteli. Musíme faraona odvézt do bezpečí.“ Jenže když pohlédl na královu hlavu, která bezvládně klímbala z ramen, dobře věděl, že už mu není pomoci, a hrud' se mu dmulá triumfem. Modrá válečná koruna spadla faraonovi z hlavy a kutálela se dolů chodníkem. Naja ji zvedl a stěží odolal pokušení nasadit si ji na hlavu.

Trpělivost, uklidňoval se v duchu. Čas ještě nedozrál, ale Egypt bude můj se všemi korunami, pompou i mocí. Bude ze mě vládce Egypta. Stanu se bohem.

Strčil korunu pod paži a hlasitě zvolal: „Pospěšte, nepřítel je nám v patách! Rychle! Král jim nesmí padnout do rukou.“

Vojáci se ohlásili voláním a zdola jim odpověděl sborový křik. U faraonova vozu čekal lékař. Vycvičil ho Taita, a třeba-

že postrádal starcovu magickou moc, byl zkušeným felčarem, který by možná dokázal ošetřit i tak strašné poranění hrudi. Jenže Naja nemohl riskovat, že faraon nabude vědomí a vrátí se z cesty na onen svět. „Máme nepřítele za zády,“ stroze odbyl lékaře. „Teď není čas na tvé mastičkářství. Musíme krále dostat do bezpečí dřív, než nás nepřátelé zaskočí.“

Opatrně vzal krále z rukou vojáku a položil ho na podlážku vlastního vozu. Potom odlomil dřív vyčnívající z královy hrudi a úlomek pozvedl, aby ho všichni dobře viděli. „Tento prokletý šíp srazil našeho faraona. Našeho krále a boha. Ať Seth zatratí hyksóskou svini, která ho vystřelila! Ať hoří nekonečným plamenem po tisíc let!“ Jeho muži souhlasně zavřeli. Naja pečlivě zabalil konec šípů do plátna a vložil ho do přihrádky na boční stěně vozu. V Thébách ho předloží radě na podporu svého hlášení o faraonově smrti.

„Jednoho spolehlivého muže, který bude držet faraona!“ rozkázal Naja. „Zacházej s ním jemně!“ hrozil královi zbrojnoši, který vystoupil z řady, aby svému pánu naposled posloužil.

Naja odepjal pochvu od faraonova pasu, zasunul do ní modrý meč a obojí uložil do truhlice na zbraně ve svém voze.

Zbrojnoš vyskočil na podlážku vozu a položil si královu hlavu do klína. V koutcích faraonových úst bublala jasná krev. Vůz se otočil a vyrazil vyschlým řečištěm zpátky. Švadrona vyjela za ním a vozkové se museli úporně snažit, aby stačili nasazenému tempu. Přestože faraona držely silné ruce jeho zbrojnoše, bezvládné tělo sebou krutě zmítalo.

Naja hleděl kupředu, aby nikdo nemohl vidět jeho výraz. Tichý spokojený smích přehlušily nárazy kol na kameny, kterým se Naja ani nesnažil vyhýbat. Brzy opustili vyschlé koryto a zamířili k dunám a sodným jezerům.

Teprve uprostřed dopoledne, kdy už slunce urazilo čtvrtinu své nebeské pouti, Naja zastavil a dovolil lékaři, aby krále prohlédl. Ten nepotřeboval příliš znalostí, aby poznal, že králova duše už dávno opustila tělo a vydala se na cestu do podsvětí.

„Faraon zemřel,“ konstatoval lékař tiše, když vstával s rukama potřísněnými královoú krví. Žalostný pláč, který se ozval

z čela kolony, se rychle rozšířil po celé její délce. Naja vojákům nebránil vyjádřit žal a poslal pro své kapitány.

„Stát ztratil hlavu,“ oznámil jim. „Egypt je v hrozném nebezpečí. Deset nejrychlejších vozů musí spěšně dovézt faraonovo tělo zpátky do Théb. Musím s nimi, protože rada může chtít, abych se ujal funkce regenta a poručníka prince Nefera.“

Zasel první semínko a s úžasem zíral, jak téměř okamžitě zapustilo kořínky. Pokračoval chmurným věčným tónem, který odpovídal tragické události. „Ať lékař ošetří královo tělo, aby vydrželo cestu domů do pohřebního chrámu. Mezitím musíme najít prince Nefera. Musí se dozvědět o otcově smrti a vlastním nástupnictví. Je to nejnaléhavější záležitost státu a mého poručnictví.“ Naja si přisvojil titul regenta a poručníka hladce a bez váhání a nikdo neprotestoval. Dokonce ani na něho nikdo podezíravě nepohlédl. Rozvinul papyrusový svitek s mapou území mezi Thébami a Memfisem, položil ho na polici vozu a chvíli ho studoval.

„Musíte se rozdělit a pečlivě prohledat krajinu. Věřím, že faraon poslal prince s eunuchem do pouště, kde podstoupí rituály spojené s příchodem mužství. Proto zaměříme naše hledání zde od Gallaly, kde jsme ho viděli naposled, směrem na jih a na východ.“ Okem citlivým pro terén, jak se na velitele armád patřilo, Naja vymezil oblast pátrání a nařídil vytvořit rojnici vozů po celé šířce území. Jejich úkolem bylo přivést prince Nefera.

Švadrona se vrátila do Gallaly s lordem Najou v čele. Další v pořadí přijel vůz s částečně balzamovaným tělem faraona. Na břehu sodného jezera Waifra nechal lékař královo tělo vyložit a provedl tradiční řez na boku, kterým vyňal vnitřnosti. Žaludek a střeva propláchl vodou z jezera. Potom všechny orgány naplnil bílými krystalky odpařené sody z břehu a uložil je do kameninových nádob na víno. Když naplnil solí i tělní dutiny, obalil tělo plátnými obvazy máčenými v sodném roztoku. Po příjezdu do Théb ho odvezou do faraonova pohřebního

chrámu, kde se ho ujmou kněží a balzamovači a budou ho po sedmdesát dnů připravovat k pohřbu. Naja litoval každé minuty strávené na cestě. Chtěl se vrátit do Théb dřív, aby ho zpráva o králově smrti nepředběhla. Přesto nelitoval drahocenného času a před branami zničeného města instruoval velitele svých jednotek, kteří měli za úkol najít prince.

„Pročesejte všechny cesty, které vedou na východ. Ten eunuch je starý mazaný pták, který bude své stopy zametat, ale vy ho musíte vyčenichat,“ přikazoval. „U oáz Satam a Lakara leží vesnice. Vyslechněte jejich obyvatele, a bude-li třeba, použijte biče i žhavého železa, abyste se přesvědčili, že nic nezatajují. Prohledejte všechna místa v divočině, která by mohla sloužit za úkryt, a přivezte prince i eunucha. Ručíte mi za to hlavou.“

Velitelé doplnili měchy vodou, a když byli připraveni odjed se svými oddíly do pouště, Naja je zdržel posledním příkazem. Z jeho hlasu a divokých žlutých očí vyčetli, že jde o nejvážnější příkaz ze všech, jehož neuposlechnutí znamená smrt. „Až prince Nefera najdete, přivedete ho ke mně. Nesmíte ho předat nikomu jinému.“

Jednotky s sebou vezly nubijské zvědy, černé otroky z divokých jižních krajů, kteří se dobře vyznali ve stopování lidí i zvířat. Klusali před vozy rozvinutými po krajině a lord Naja promarnil dalších pár minut, když je pohledem vyprovázel. Jeho jásavou náladu kalila úzkost. Věděl, že starý eunuch je mistr tajemných sil a že má úžasnou moc. Jestli existuje nějaký člověk, který by mě mohl zastavit, pomyslel si, pak je to on. Nejráději bych toho fakana s eunuchem hledal sám a neposílal proti čarodějovým úskokům své podřízené, uvažoval Naja. Jenže můj osud mě volá do Théb a já si nemůžu dovolit další otálení.

Rozběhl se ke svému vozu a sám se chopil opratí. „Kupředu!“ vykřikl a sevřenou pěstí vydal rozkaz k jízdě. „Kupředu k Thébám!“

Hnali koně tvrdě, a když pádili dolů z východních kopců na široké záplavové roviny u řeky, kůže na bocích koní vyschla doběla a oči jim zdivočely.

Naja uvolnil z armády ležící před Abnubem jen Ptahovu gardu. Přesvědčil faraona, aby zbytek nechal na místě jako strategickou rezervu, která se vrhne do průlomu, případně zabrání Hyksósům v protiútok, kdyby jejich akce neuspěla. Ptahova garda byla Najova speciální jednotka a její velitelé mu byli zavázáni přísahou. Poslušni jeho tajného příkazu, stáhli se od Abnubu a čekali u oázy Boss, několik mil cesty od Théb.

Gardové hlídky spatřily prach zviřený blížícími se vozy a připravili si zbraně. Plukovník Asmor se svými podřízenými veliteli vyjel Najovi vstříc v plné zbroji a celá garda vytáhla za ním.

„Plukovníku Asmore!“ zdrazil ho Naja ze svého vozu. „Vezu do Théb strašnou zprávu. Faraona zabil hyksóský šíp.“

„Lorde Najo, jsem připraven splnit vaše rozkazy.“

„Egypt je dítětem bez otce.“ Naja zarazil spřežení před frontou válečníků v lesklé zbroji s helmicemi ozdobenými chocholy peří a zvýšil hlas, aby ho dobře slyšely i zadní řady. „Prince Nefer je ještě dítě neschopné vlády. Egypt zoufale potřebuje regenta, který by ho vedl, jinak Hyksós využije současného bezvládní.“ Naja se odmlčel a významně pohlédl na plukovníka Asmora. Asmor pozvedl mírně bradu na důkaz, že chápe důvěru, kterou ho Naja poctil. Kromě toho mu slíbil odměnu, o které se mu nikdy ani nezdálo.

Naja znovu zvýšil hlas a vykřikl: „Jestliže faraon padl v bitvě, má armáda právo zvolit regenta v poli.“ Zmlkl a stál s pěstí na hrudi a s kopím v ruce.

Asmor vykročil k řadám těžce ozbrojených gardistů a teatrálním gestem si sňal helmici. Tvář měl tvrdou a temnou. Bledá jizva po ráně mečem mu pokřivila nos a holé temeno hlavy měl zakryté parukou z koňských žíní. Ukázal hrotem svého obnaženého meče k obloze a hlasem naučeným překřičet bitevní vřavu zvolal: „Pozdravte regenta Egypta! Pozdravte lorda Naju!“

Následovala dlouhá chvíle zaraženého ticha. Konečně garda propukla v řev. „Sláva lordu Najovi, regentu Egypta!“

Jásot a ryk utichl, teprve když Naja opět zvedl pěst. Do nastalého ticha se jasně nesl jeho hlas: „Prokazujete mi velkou čest! Přijímám povinnost, kterou jste mi uložili.“

„*Bak-her!*“ křičeli vojáci a meči nebo násadami kopí tloukli do svých štítů. Harašení zbraní se k nim vrátilo z kopců jako ozvěna vzdáleného hřmění.

Uprostřed ovací Naja přivolal Asmora. „Postav hlídky na všechny cesty. Nikdo neopustí toto místo přede mnou. Žádná zpráva nesmí dorazit do Théb dřív než já.“

Cesta z Gallaly trvala tři dny rychlé jízdy a koně byli uštvaní. Dokonce i Naja se cítil vyčerpán. Přesto si dopřál jen hodinu odpočinku, aby spláchl prach z cesty a převlékl se. S oholenou bradou, učesanými a naolejovanými vlasy pak nasedl do obřadního vozu, který mu nechal Asmor přistavit ke stanu. Pozlacená přední deska se na slunci oslnivě leskla.

Naja si oblékl suknicí z bílého plátna a jeho nahý svalnatý hrudník kryl zlatý prsní štít s polodrahokamy. U boku se mu houpala zlatá pochva s bájným modrým mečem, který vzal mrtvému faraonovi. Jeho čepel byla vykována z neznámého kovu, těžšího a tvrdšího než ten nejlepší bronz. V celém Egyptě nebylo podobné zbraně. Kdysi meč patřil Tanusovi, lordu Harrabovi, který ho v závěti odkázal faraonu Tamosovi.

Ale to nejdůležitější z jeho výstroje bylo nejmíň nápadné. Na paži nad loktem měl jednoduchým zlatým páskem upevňenu modrou sokolí pečeť. Stejně jako modrý meč ji sebral mrtvému faraonovi. Jako regent Egypta byl oprávněn nosit tento významný odznak imperiální moci.

Obklopila ho početná tělesná stráž následovaná celou gardou. V doprovodu pěti tisíc mužů se nový regent Egypta vydal na pochod k Thébám.

Asmor jel ve voze s ním jako jeho zbrojnoš. Na velení celé legii byl sice ještě příliš mladý, ale své schopnosti prokázal v bitvě s Hyksósy, a navíc byl Najovým soukmenovcem. V žilách mu taky kolovala hyksóská krev. Ještě donedávna měl Asmor dojem, že funkce velitele legie představuje vrchol jeho ambic, jenže teď, když pohledem přeměřil okolní kopce, mu před očima vyvstala vidina vysokého úřadu a s ním i neomezené moci.

A možná taky, pokud se vůbec odvážil pomyslet, povýšení do nejvyšších vrstev egyptské šlechty. Neexistovalo nic, co by pro uskutečnění tak skvělých vyhlídek ochotně neudělal. Žádný čin pro něj nebyl dost riskantní nebo zavrženíhodný, pokud pomáhal Najovi získat egyptský trůn.

„Co nás čeká teď, můj příteli?“ Zdálo se, že Naja vytušil jeho myšlenky, protože ta otázka byla víc než výstižná.

„Žluté květy ti odstranily z cesty do domu Tamosa všechny prince kromě jednoho,“ odpověděl Asmor. Přes vody Nilu, nasycené šedým bahnem, ukázal kopím ke vzdáleným kopcům na západě. „Leží ve svých hrobech v Údolí šlechticů.“

Před třemi roky mor zachvátil obě království. Nemoc dostala své jméno podle žlutých boláků, které pokryly tváře i těla postižených, než podlehli spalujícím horečkám. Choroba se nevyhýbala nikomu a vybírala si své oběti ze všech vrstev společnosti. Nešetřila Egyptany ani Hyksósy, postihovala muže, ženy, děti, rolníky i prince. Všichni zasažení padali jako pole zralého prosa pod srpem.

Osm princezen a šest princů Tamosova domu zemřelo. Ze všech faraonových dětí zůstaly na živu jen dvě dcery a syn, princ Nefer Memnon. Vypadalo to, jako by Najovi cestu k egyptskému trůnu zametli sami bohové.

Mnozí přísahali, že by Nefer i se svými dvěma sestrami zahynul taky, kdyby starý mág Taita nevyužil nadpřirozených sil, aby je zachránil. Všichni tři Tamosovi potomci nosili nahoře na paži drobné jizvy po řezech, kterými jim vpravil do krve magické kouzlo proti žlutým květům.

Naja se zamračil. Dokonce i ve chvíli svého velkého triumfu musel myslet na podivnou mágovu moc. Žádný člověk nemohl popřít, že stařec našel tajemství života. Žil už tak dlouho, že nikdo neznal jeho věk. Někteří tvrdili, že má sto let, jiní mu dokonce přisuzovali dvojnásobek, a přece stále chodil, běhal a řídil vůz jako muž ve svých nejlepších letech. Nikdo ho nedokázal předčit v diskuzi ani překonat v učení. Zajisté ho bohové milovali, protože mu věnovali dar věčného života.

Až se stane faraonem, což byla jediná věc, kterou Naja postrádal, dokáže to tajemství z čaroděje Taity vymámit. Nejdřív ho, samozřejmě, musí chytit a přivést i s princem Neferem. Nikdo mu nesmí ublížit, je příliš cenný. Vozy, které vyslal prohledat východní poušť, mu mohly přivést trůn v podobě prince Nefera a věčný život v lidské verzi eunucha Taity.

Asmor přerušil tok Najových myšlenek. „My, královská garda Ptah, jsme jediná ozbrojená síla na jih od Abnubu. Zbytek armády čelí Hyksósovi na severu a Théby brání hrstka chlapců a zmrzačených starců. Nic ti nestojí v cestě, regente.“

Obavy, že gardě bude odepřen vstup do města, se ukázaly liché. Když hlídky spatřily modrou zástavu, otevřely hlavní bránu a obyvatelé města pospíchali uvítat příjíždějící kolonu. Přinášeli palmové ratolesti a věnce z leknínů, protože po městě se rozšířily zvěsti, že lord Naja veze zprávu o slavném vítězství nad hyksóským králem Apepim.

Oslavný křik a smích brzy vystřídaly žalostné nářky, když lidé spatřili na podlážce druhého vozu ovázané tělo krále a slyšeli výkřiky vozků. „Faraona zabil Hyksós. Faraon je mrtev! Ať žije věčně!“

Kvílející davy, které doprovázely vozy k pohřebnímu chrámu, zaplavily ulice a nikdo si v nastalém zmatku nevšiml, že oddíly Asmorových mužů obsadily brány a na každém náměstí a za každým rohem stojí jejich hlídky.

Vůz s Tamosovým tělem táhl zástupy za sebou a jindy rušné město se téměř vylidnilo. Naja hnal své spřežení tryskem klikatými uličkami k paláci u řeky. Věděl, že všichni členové rady budou pospíchat na shromáždění, až uslyší tu hrůznou novinu. Vozy nechali u vchodu do zahrad a padesátka mužů tělesné stráže obklopila svého velitele lorda Najů. V sevřeném útvaru pochodovali přes vnitřní nádvoří kolem jezírek s lekníny a rybami, které se pod nehybnou hladinou třpytily jako šperky.

Příchod ozbrojenců zastihl radu nepřipravenou. Dveře do síně, kde se zatím sešli pouze čtyři radní, nikdo nestrážil. Naja se na prahu zastavil a krátkým pohledem ohodnotil přítomné. Menset a Talla už byli staří a dávno ztratili svou kdysi hrozivou

moc. Třetí, Cinka, býval vždycky slabý a váhavý. Jedině poslední z přítomných mužů představoval sílu, se kterou Naja musel počítat.

Kratas byl ze všech nejstarší, ale jeho stáří se dalo přirovnat ke stáří sopky. Oděv měl v nepořádku; očividně vstal rovnou z lůžka, i když v něm sotva spal. Povíдалo se, že je stále schopný uspokojit dvě mladé manželky a k tomu ještě vydržovat pět konkubín. Naja nepochyboval o pravdivosti těch řečí, protože pověsti o Kratasových činech se staly legendou. Dosvědčovaly to i čerstvé vlhké skvrny na jeho suknicí a přirozená vůně ženské smyslnosti, která ho obklopovala. Jizvy na pažích a nahé hrudi svědčily o stovce bitev, které vítězně vybojoval. Starý muž se už ani neobtěžoval nosit početné řetězy Zlata chvály a chrabrosti, které mu byly uděleny. Taková váha vzácného kovu by musela stáhnout k zemi i vola.

„Vznešení lordové,“ oslovil je Naja, „přináším děsivé zprávy.“ Kráčel do středu síně a Menset s Tallou mu uhýbali z cesty. Hleděli na něj jako dva vyděšené králíci sledující vlnivý pohyb kobry. „Faraon je mrtev. Srazil ho hyksóský šíp při útoku na nepřátelskou pevnost nad El Wadunem.“

Členové rady s výjimkou Kratase na něj mlčky zírali. Starý válečník, jehož smutek se dal srovnat pouze s jeho zlobou, pomalu vstal a mračil se na Naju a jeho vojáky jako buvol překvapený v bahništi smečkou napůl odrostlých lvíčat. „Jaká nehorázná vlastizrádná drzost tě opravňuje nosit na paži sokolí pečeť? Najo, synu Timplata, který pochází z lůna hyksóské děvky, ty nejsi hoden plazit se v prachu u nohou muže, jemuž jsi uloupil tento odznak moci. Mečem, který nosíš u svého boku, mávaly ruce mnohem vznešenější, než jsou tvoje měkké pracky.“ Temeno Kratasovy holé hlavy zrudlo a jeho drsná tvář se chvěla pobouřením.

Naja zůstal chvíli zaražený. Jak jen to staré monstrum zjistilo, že jeho matka byla Hyksóska? Přece to přísně tajil. Kratasův vzdor mu neúprosně připomněl, že kromě Taity existuje další muž, který neváhá vyrvat mu z rukou dvojí-tou korunu.

Nechtěně o krok couvl. „Jsem poručník královského prince Nefera a egyptský regent. Nosím sokolí pečeť právem,“ ohradil se vehementně.

„Ne!“ zahřměl Kratas. „Nemáš takové právo. Jen velcí a urození mužové smějí nosit sokolí pečeť. Faraon Tamos měl to právo, Tanus, lord Harrab, ho měl a celá řada králů před nimi. Ty, potracený parchante, nemáš žádné takové právo.“

„Regentem mě ustanovila moje legie v poli.“

Kratas k němu vykročil. „Ty nejsi žádný voják. U Lastry a Sivy tě odkoplo vlastní šakalí hyksóské plemeno. Nejsi ani státník, ani filozof. Získal jsi trochu na významu jen díky faraonovu výpadku soudnosti.“

„Zpátky, ty starý blázne,“ varoval ho Naja. „Zastupuju zde faraona. Jestli se mě dotkneš, urazíš korunu a důstojnost Egypta.“

„Zbavím tě pečeti i modrého meče,“ nedbal Kratas varování. „A potom ti s radostí sešvihám zadek.“

Asmor po Najově pravici pohotově zašeptal: „Trest za urážku majestátu je smrt.“

Naja se okamžitě chopil příležitosti. Zvedl vzdorně bradu a pohlédl do starcových planoucích očí. „Jsi vypelichaný měch plný větru a hnoje,“ provokoval ho. „Tvé dny jsou pryč, Kratasi. Jsi starý sešlý idiot. Neodvažuj se prstem dotknout regenta Egypta.“

Jak předpokládal, urážka byla příliš velká, aby ji Kratas unesl. A také neunesl. Zařval a posledních pár kroků běžel. Na muže jeho věku a váhy byl překvapivě rychlý. Uchopil Naju, zvedl ho do vzduchu a snažil se mu z paže servat pečeť.

„Ty nejsi hoden –“

Naja bez ohlednutí zašeptal k Asmorovi stojícímu s obnaženým mečem krok za jeho zády.

„Udeř!“ řekl tiše. „A udeř tvrdě!“

Asmor vykročil stranou a otevřel Kratasovi bok nad pásem suknice. Rána vedená cvičenou rukou byla přesná a dostatečně silná. Bronzová čepel zajela do starcova těla až po jílec. Vnikla tiše a lehce jako jehla do kusu hedvábí. Asmor ještě čepelí zakroutil, aby ránu zvětšil.

Kratas strnul, otevřel oči dokořán a nechal Naju klesnout na zem. Asmor vytahoval čepel meče, ale sevřená tkáň pouštěla zkrvavenou bronz jen neochotně. Bílé plátno Kratasovy suknice rudlo krví. Asmor znovu bodl, a tentokrát mířil výš pod žebra. Kratas se mračil a třepal lví hřívou vlasů, jako by ho otravoval nějaký hmyz. Otočil se a zamířil ke dveřím vedoucím ven ze síně. Asmor běžel za ním a opakovaně ho bodal do zad, ale Kratas šel dál.

„Můj pane, pomozte mi dobít toho psa,“ lapal po dechu Asmor. Naja se k němu připojil. Čepel modrého meče se zakusovala hlouběji než bronz a Naja sekal a bodal jako v transu. Kratas se vypotácel na nádvoří a z jeho četných ran tryskala pulzující krev. Zbývající členové rady za ním zoufale křičeli: „Vražda! Ušetřete šlechtného Kratase!“

Asmor jim odpověděl neméně hlasitě. „Je to zrádce. Položil ruku na regenta Egypta!“ a znovu zaútočil. Mířil na srdce, ale Kratas přesto dovrávorál k obrubě rybníčku. Snažil se jí přidržet, jenže ruce kluzké vlastní krví nenašly na leštěném mramoru žádnou oporu. Přepadl přes nízký parapet, voda mohutně vyšplíchla a Kratas zmizel pod hladinou.

Oba útočníci se zastavili a ohnutí přes zídku těžce dýchali. Voda v rybníčku se začala barvit dorůžova. Náhle se Kratasova mroží hlava vynořila nad vodu a stařec se hlasitě nadechl.

„Při jménech všech bohů, copak ten starý parchant nikdy nezemře?“ Asmorovi se chvěl hlas zoufalstvím.

Naja přeskočil roubení a po pás ve vodě se brodil k topícímu se starci. Jednou nohou šlápl Kratasovi na hrdlo a ponořil mu hlavu pod vodu. Kratas se nevzdával a divoce se zmítal ve vodě zkalené krví a rozvířeným bahnem. Naja musel nohu zatížit celou svou vahou, aby ho udržel dole. „Jako bych jel na hrochovi,“ smál se bezdechým smíchem. Asmor s vojáky se k němu připojili a posmívali se: „Kratasi, ty starý ochlasto, dej si ještě poslední hlt!“

„Přijdeš k Sethovi vykoupáný a voňavý jako nemluvně. Bůh tě ani nepozná.“

Starcův odpor slábl a po mohutném výronu bublin posledního dechu ustal docela. Naja vylezl z vody a Kratasovo tělo pomalu vyplulo na hladinu tváří dolů.

„Vylovte ho!“ přikázal Naja. „Tělo rozsekejte na kusy a zahrabejte ho v Údolí šakalů k ostatním banditům, násilníkům a zrádcům. Jeho hrob zůstane neoznačený.“ Upřel Kratasovi možnost dostat se do ráje a odsoudil ho k věčnému bloudění v temnotách.

Naja, mokrý do pasu, se vrátil do sněmovní síně, kde se mezitím shromáždili zbývající členové rady. Stali se svědky Kratasova údelu a krčili se ve svých lavicích bledí a ořesení. S otevřenými ústy zírali na Naju, který před nimi stál se zkrvaveným mečem v ruce.

„Moji šlechtní lordové, za zradu se od nepaměti platilo smrtí. Je mezi vámi někdo, kdo by chtěl zpochybnit oprávněnost popravu?“ Po řadě pohlédl každému do očí. Bez výjimky sklopili zrak. Stěny síně obstoupili Najovi gardisté a bez Krataše nebylo nikoho, kdo by jim udal směr.

„Lorde Mensete,“ oslovil Naja prezidenta rady. „Schvaluješ popravu zrádce Krataše?“

Dlouhou chvíli se zdálo, že Menset souhlas odmítne, jenže pak pohlédl na své ruce složené v klíně. „Trest byl oprávněný,“ zašeptal. „Rada schvaluje čin lorda Naji.“

„Souhlasí rada se jmenováním lorda Naji regentem Egypta?“ zeptal se Naja tiše, ale jeho hlas se zřetelně nesl ztichlou síní.

Menset se rozhlédl po ostatních členech rady. Nikdo se mu nepodíval do očí. „Prezident i celá rada uznává nového regenta.“ Menset konečně vzhlédl, ale jeho obvykle žoviální rysy poznamenal pohrdavý výraz. Podepsal si tím vlastní ortel. Než nastal příští úpněk, našli ho v posteli mrtvého. Prozatím Naja jen přikývl.

„Přijímám povinnost a těžkou zodpovědnost, kterou jste vložili na má bedra.“ Zasunul meč do pochvy a zamířil ke stupni, na kterém stál trůn. „Mou první regentskou povinností je vyličit radě chrabrou smrt božského faraona Tamose.“ Naja se

významně odmlčel a pak celou hodinu detailně popisoval svou verzi osudného tažení a útoku na výšinách nad El Wadunem. „Tak zemřel jeden z nejudatnějších králů, jaké kdy Egypt zrodil. Když jsem ho nesl dolů, jeho poslední slova zněla: *Postarej se o mého jediného syna. Ochraňuj Nefera, dokud nevyroste v muže schopného nosit dvojitou korunu. Vezmi mé dvě malé dcery pod svá křídla a postarej se, aby nedoznaly újmy.*“

Naja se v nejmenším nesnažil zakrýt svůj nezměrný žal a trvalo mu chvíli, než ovládl emoce. Pak pevným hlasem pokračoval: „Nezklamal boha, který byl mým přítelem a vládcem. Vyslal jsem už posádky vozů do pouště, aby vyhledali prince a přivezli ho zpátky do Théb. Až přijede, dosadíme ho na trůn a vložíme mu do rukou berlu a důtky.“

Mezi radními se poprvé ozval souhlasný šepot. „Teď pošlete pro princezny,“ přikázal Naja. „Neprodleně je přiveďte sem do síně.“

Dívky váhavě procházely dveřmi a starší Heseret vedla svou mladší sestřičku za ruku. Merykara hrála se svými kamarády čaru a byla uhřátá a zpocená. Do puberty jí chybělo ještě několik let a měla dlouhé hříběcí nohy a štíhlé chlapecké tělo s plochým hrudníkem. Trs dlouhých černých vlasů jí visel přes levé rameno a její miniaturní plátěná sukýnka odhalovala dolní polovinu kulatého, ještě dětského zadku. Stydlivě se usmívala na hrozivé shromáždění slavných mužů a pevně se držela ruky starší sestry.

Heseret už zažila svůj první červený měsíc a nosila lněnou sukni a paruku ženy připravené ke vdávání. Dokonce i starci v radě živými pohledy hodnotili její krásu, kterou v plné míře zdědila po své babičce, královně Lostris. Měla mléčnou pleť, hladké, pěkně tvarované údy a její panenské nahé prsy svítily jako dva nebeské měsíce. Klidný až netečný výraz dívčího obličejce oživovaly jen koutky úst pozvednuté tajemným uličnickým úsměvem a poutavá světlá v temně zelených očích.

„Přistupte blíž, moji miláčkové,“ zval je Naja. Když dívky poznaly muže, který byl blízkým přítelem jejich otce, usmály se a s důvěrou k němu zamířily. Naja vstal z trůnu, vyšel jim

vstříc a položil jim ruce na ramena. „Musíte být statečné a nesmíte zapomínat, že jste princezny královského domu, protože pro vás mám hořkou novinu.“ Naja nasadil tragický výraz a truchlivým hlasem pokračoval: „Váš otec zemřel.“ Nějakou chvíli se zdálo, že dívky nechápou, co říká, ale vzápětí Heseret zakvílela a Merykara ji okamžitě napodobila.

Naja je něžně objal a odvedl k nohám trůnu, kde klesly na kolena a ve vzájemném objetí usedavě plakaly.

„Zoufalství královských princezen je zřejmé celému světu,“ oslovil Naja shromáždění. „Stejně tak je všem zřejmá faraoнова důvěra a povinnost, kterou mi uložil. Tak jako jsem vzal pod svou ochranu prince Nefera, tak teď беру do své péče obě princezny Heseret a Merykaru.“

„Už má ve svých rukou celé královské plemeno. Bez ohledu, kde se princ Nefer nalézá a jak zdravý a silný se může jevit,“ zašeptal Talla svému sousedovi, „mám dojem, že už nyní je na smrt nemocný. Nový regent Egypta dal dostatečně najevo, jakým stylem bude vládnout.“

Nefer seděl ve stínu útesu čnicího nad Gebel Nagarou. Nepohnul se od chvíle, kdy slunce poprvé vyhlédlo nad hřebeny hor na opačné straně údolí. Zpočátku mu snaha vydržet bez pohybu působila potíže. Pálil ho kdejaký nerv v těle a kůže ho svědila, jako by po ní lezl jedovatý hmyz. Jenže věděl, že ho Taita pozoruje, a tak postupně podřídil své vrtošivé tělo vůli a pozvedl se nad jeho přízemní požadavky. Konečně upadl do stavu povznesené bdělosti v souzvuku s okolní pustinou.

Vnímal vodu vyvěrající z pramene skrytého v puklině útesu. Vytékala v drobných kapkách, které pravidelně padaly na skálu do mělké prohlubně. Nebyla větší než dvě spojené dlaně. Z ní pak přetékala níž do dalšího jezírka lemovaného vrstvou zelených řas, aby nakonec navždy zmizela v žíznivém písku údolí. Ten nepatrný pramínek stačil udržet při životě spoustu tvorů – motýlů a brouků, hadů a ještěrek. Taky sem přicházely pít elegantní malé gazely tančící na pláni rozechvělé horkem

jako závany šafránového prachu. Slétali se sem napít i skvrnití holubi s náprsenkami vínově zbarveného peří, kteří hnízdili vysoko na skalních římsách. Právě kvůli tomuto prameni sem Taita Nefera zavedl, aby zde čekal na svého královského sokola.

Hned první den pobytu v Gebel Nagaře začali tkát hedvábnou síť. Taita koupil hedvábí od kupce v Thébách a za přádeno vzácného vlákna zaplatil stejnou cenu jako za dobrého hřebce. Kupci totiž hedvábí přiváželi ze země daleko na východ od řeky Indus. Cesta tam a zpátky trvala celé roky. Taita Neferovi ukázal, jak má zhotovit síť, která svou pevností předčí síť ze silnějších lněných nití nebo kožených řemínků, a přitom je téměř neviditelná.

Po dokončení díla Taita trval na tom, aby si chlapec návnadu sám chytil. „Bude to tvůj božský pták, musíš si ho zasloužit sám,“ vysvětloval. „Tvá žádost tak v očích Hóra získá na vážnosti.“

Za spalujícího denního žáru studovali s Taitou výstupovou trasu nahoru na útes. Když padla tma, Taita se posadil k malému ohni u paty skalního masivu, tiše deklamoval své zpěvné zařikávací formule a co chvíli hodil na oheň hrst bylin. Když vycházející srpek měsíce zahnal půlnoční temnotu, Nefer začal s ošidným výstupem k římse, kde holubi hnízdili. Chytil dva tučné ptáky zmatené tmou a kouzlem, které na ně seslal Taita, a v kožené sedlové brašně je na zádech snesl dolů.

Podle Taitova návodu vytrhal oběma holubům letky z jednoho křídla, aby nemohli odletět. Potom našli vhodné místo nedaleko skály u pramene, kde byli ptáci dobře viditelní z oblohy, a přivázali je koňskou žíní za nohu k dřevěným kolíkům zaraženým do země. Nakonec je nadkryli hedvábnou sítí, kterou podepřeli stébly suché sloní trávy. Po náletu božského sokola se stébla zlomí a síť spadne.

„Natáhni ji jen jemně,“ radil Taita. „Nesmí být příliš napnutá ani volná. Musí zachytit dravcův zobák a pařáty, aby se do ní zapletl a nemohl si ublížit, než ho vyprostíme.“

Když bylo všechno připraveno k Taitově spokojenosti, začalo dlouhé čekání. Holubi si brzy zvykli na své vězení a pilně zo-

bali hrst prosa durha, které jim Nefer nasypal. Potom se slunili a spokojeně popelili v prachu pod síti. První horký slunný den nahradil druhý, a čekání pokračovalo.

V chladivém večerním vzduchu odnesli holuby do jeskyně, sbalili síť a začali si shánět potravu. Taita vyšplhal na vrchol útesu, kde se posadil se zkříženýma nohama a pozoroval údolí. Nefer se založeným šípem čekal v úkrytu dole. Pokaždé si vybral jiné místo, takže zvěř, která přicházela pít k prameni, vždy znovu překvapil. Taitovo vábení téměř pravidelně přilákalo sličnou gazelu na spolehlivý dostřel Neferova šípu, a tak večer co večer před vchodem do jeskyně opékali šťavnaté gazelí řízky.

Po smrti královny Lostris jeskyně Taitovi poskytla útočiště na celá léta. Žil v ní jako poustevník a na tomto místě získal svou magickou moc. Přestože Nefer jako novic příliš nechápal starcovo mystické umění, nepochyboval o něm, protože se denně stával jeho svědkem.

Strávili v Gebel Nagaře řadu dní, než Nefer začal chápat, že polapení božského ptáka není jediným účelem jejich pobytu v poušti. V tom meziobdobí pokračovala výuka a výcvik, se kterým Taita začal už v době, kam sahala Neferova mladá paměť. Dlouhé čekání u návnady byla lekce sama o sobě. Taita ho učil ovládat své tělo a bytí, učil ho otevřít dveře vlastního vědomí, aby mohl nahlédnout do svého nitra. Učil ho naslouchat tichu a slyšet šepot, ke kterému jsou ostatní lidé hlušší.

Až jednou přivykne tichu, bude přístupný hlubšímu poznání a moudrosti, kterou mu Taita musel vštípit. Seděli spolu v noční pustině pod blikající záplavou hvězd, večných, ale prchavých a neuchopitelných jako vítr a oceánské proudy. Taita vyprávěl Neferovi o divech, které se zdály být nevysvětlitelné a které mohl vnímat pouze doširoka otevřenou myslí. I když Nefer cítil, že stojí teprve na stínovém okraji mystických vědomostí, jeho duše hladověla po dalších poznacích.

Jednou ráno, když Nefer vyšel z jeskyně do šedivého předjitřního světla, zahlédl tmavé postavy sedící tiše v poušti za pramenem. Vrátil se, aby o tom pověděl Taitovi, jenže ten jen

přikývl. „Vím, čekají celou noc.“ Přehodil si přes ramena vlněný pléd a zamířil k nim.

Když cizinci poznali v jitřním šeru Taitovu vyzáblou postavu, spustili naříkavé litanie proseb. Lidé z pouštních kmenů k němu přinesli své děti postižené nemocí žlutých květů. Trpěly horečkou a těla měly plné boláků.

Taita je ošetřoval a jejich rodiče tábořili poblíž jeskyně. Žádné dítě nezemřelo a po deseti dnech přinesli pouštní lidé proso, sůl a vyčinené kůže. Dary položili ke vchodu jeskyně a vytratili se do pouště. Po nich přišli jiní nemocní nebo poranění člověkem či zvířem. Taita všem vyšel vstříc a nikoho neodmítl. Nefer mu pomáhal a mnohému se přiučil.

Bez ohledu na to, jestli měli na starost nemocné beduíny, sháněli potravu nebo se učili, každý den nastražili pod hedvábnou síť návnadu a čekali.

Ještě nedávno divocí holubi podlehli Taitovu uklidňujícímu vlivu a byli krotcí jako kuřata. Nechali se sebou manipulovat bez nejmenší známky strachu, a když jim přivazovali nohy ke kolíkům, jen tiše vrkali. Pak se obvykle zcela zklidnili a čečrali si peří.

Dvacáté ráno od jejich příchodu do jeskyně Nefer zaujal svou pozici nedaleko sítě s návnadou. Jako vždy si uvědomoval Taitovu přítomnost, třebaže jeho směrem ani nepohlédl. Stařec měl oči zavřené a zdálo se, že dřímá na slunci stejně jako holubi. Jeho pleť poznamenaná stařeckými skvrnami a zbrázděná nesčetnými drobnými vráskami se zdála být tak jemná, že by ji mohl roztrhnout stejně lehce jako nejjemnější papyrusový pergamen. Tvář prostou vousů měl bezbarvou jako sklo a nad zapadlými očními důlky strmělo výrazné obočí. Nefer slyšel otce vyprávět, že kvůli kastraci mu nerostou vousy a čas že jen málo ovlivňuje jeho vzhled. Sám byl ale přesvědčený, že pro Taitovu dlouhověkost a nezdolnost jeho životních sil existují více ezoterické důvody. Nápadným protikladem Taitova vzezření byly jeho husté vlasy, které si uchovávaly sílu a svěžest kadeří mladé dívky. Jen zářivá barva stříbra svědčila o jejich stáří. Taita byl na ně pyšný. Pravidelně si je myl a splétal

do silného copu, který mu visel do půli zad. Navzdory učenosti a věku byl velký mág trochu ješitný.

Tento drobný projev lidskosti umocňoval Neferovu lásku k němu do té míry, že ji v hrudi cítil téměř jako bolest. Přál si najít nějaký způsob, jak by mu ji dal najevo, a přitom byl přesvědčený, že o ní Taita ví, protože Taita věděl všechno. Přesto váhavě natáhl ruku, aby se dotkl jeho paže, jenže Taita náhle otevřel oči. Byly bdělé a zaostřené a Nefer pochopil, že Taita vůbec nespal a že veškerou svou vůli a sílu soustředil na přilákání sokola k návnadě. Poznal, že vlastní toulavé myšlenky a pohyb ruky jakýmsi způsobem nepříznivě ovlivnily výsledek starcova úsilí, a vycítil jeho nevyřčenou výtku.

Pokáraný Nefer se vzpamatoval a opět ovládl své myšlení i tělo tak, jak ho to Taita učil.

Čas ubíhal rychle. Slunce vystoupilo k svému zenitu a Nefer měl dojem, že se na vrcholu své dráhy zdržuje nějak dlouho. Náhle, jakoby odnikud, osvítila Nefera úžasná představa. Zdálo se mu, že sám visí nad světem a vidí všechno, co se děje pod ním. Viděl sebe s Taitou, jak sedí vedle pramene v Gebel Nagaře, a viděl i pustinu kolem. Viděl řeku, mocnou páteř protínající poušť a diktující život celého Egypta. Viděl města, království a rozdělenou zem pod dvojitou korunou. Viděl machinace zlých lidí a strádání lidí spravedlivých a dobrých. V tu chvíli si také uvědomil své poslání. Uvědomil si ho tak silně, že málem ztratil odvahu.

Ve stejný okamžik poznal, že božský pták přiletí ještě ten den, protože konečně byl připravený ho přijmout.

„Sokol přiletěl!“

Ta slova zazněla tak zřetelně, že na moment myslel, že je vyslovil Taita, jenže starcovy rty se ani nepohnuly. Taita je vyslal do jeho mysli záhadným způsobem, který Nefer neznal a nedokázal vysvětlit. Nepochyboval, že slova nelhala, protože vzápětí to potvrdilo divoké chování holubů, kteří hrozbu vycítili.

Nefer ani sebemenším pohybem nedal najevo, že slyšel a rozuměl. Neodvážil se zvednout hlavu, aby nezaplášil ptáka

a nepřivodil na sebe Taitův hněv, ale přítomnost dravce si uvědomoval každým vláknem svého bytí.

Královský sokol byl tak vzácný pták, že ho v divočině zahlédlo jen málo lidí. Celé minulé tisíciletí královští lovci hledali tento druh dravého ptáka, líčili na něj a chytali ho do sítí. Aby naplnili královské voliéry, neváhali dokonce vybírat z hnízd ještě neopeřená mláďata. Vlastnictví sokola bylo všeobecně považováno za důkaz, že Hór zplnomocňuje faraona vládnout Egyptu.

Sokol představoval *alter ego* samotného boha – sochy a obrazy boha se zpodobňovaly se sokolí hlavou. Protože faraon byl sám bůh, mohl ptáka lovit a vlastnit. Nikdo jiný se něčeho takové nesměl opovážit a porušení zákazu se trestalo smrtí.

A teď byl jeho vlastní božský sokol tady. Taita ho zřejmě vyčaroval z nebe. Neferovo srdce svíral dusivý pocit vzrušení a zadržovaný dech mu hrozil roztrhnout plíce, ale stále se neodvažoval pozvednout hlavu k nebi.

Pak sokola zaslechl. Jeho křik, slabý vzdálený nářek, se ztrácel v nekonečných rozlohách pouště a oblohy. Neferem přesto otrásl, jako by ho oslovil sám bůh. O vteřinu později se sokol ozval znovu přímo nad jeho hlavou a jeho křik byl ostřejší a zřetelnější.

Holubi zdivočelí strachem se pokoušeli utrhnout od kolíků, které je držely na místě. Bili křídly tak zuřivě, až z nich padalo peří a zvířený vzduch zvedal prach.

Vysoko nad hlavou Nefer slyšel, jak se dravec řítí střemhlav k návnadě a vítr zpívá v jeho přitažených křídlech. Poznal, že může bez obav zvednout hlavu, protože sokol soustředil veškerou svou pozornost na kořist.

Vzhlédl a uviděl, jak pták padá z oslňujícího modra pouštní oblohy. Byl božsky nádherný. Křídla ve tvaru čepelí měl složená a hlavu vystrčenou kupředu. Vzhled a síla tohoto tvora donutily Nefera k hlasitému vzdechu. Viděl už královského sokola v otcových voliérách, jenže nikdy ho nespátřil tak jako dnes, v plné divoké eleganci a majestátu. Velikost padajícího dravce rostla a barva jeho peří byla stále zřetelnější.

Zahnutý sytě žlutý zobák končil ostrou špicí černou jako obsidián a skvrny u vnitřních koutků jeho divokých zlatých očí připomínaly slzy. Krémové hrdlo měl skvrnitě a křídla sivorudá a černá. Byl tak mimořádně dokonalý ve všech aspektech, že Nefer nepochyboval o tom, že vidí přetěleného boha. Jeho touha zmocnit se ho dosáhla intenzity, o jaké ani netušil, že může existovat.

Připravil se na okamžik, kdy dravec dopadne na hedvábnou síť a zaplete se do jejích početných záhybů. Cítil, že Taita vedle něj je také ve střehu.

Jenže pak se stalo něco, čemu nemohl uvěřit. Sokol se řítil k zemi rychlostí, kterou zdánlivě nemohlo zastavit nic kromě holubích těl. Jenže dravec proti všem předpokladům v plné rychlosti změnil polohu křídel. Na okamžik se zdálo, že mu odpor vzduchu vytrhá letky z křídel. S využitím rychlosti se bleskově vznesl zpátky do výše a v několika vteřinách z něj zbyla na obloze jen nepatrná černá skvrnka. Ještě jednou zaslechli jeho vzdálené naříkavé volání a zmizel docela.

„Odmítl!“ zašeptal zkroušený Nefer. „Proč, Taito? Proč?“

„Není na nás, abychom hodnotili úmysly bohů.“ I když Taita seděl nehybně celé hodiny, vyskočil svižně jako trénovaný atlet.

„Už se nevrátí?“ zeptal se Nefer. „Byl to můj pták, cítil jsem to celým srdcem. Byl to můj sokol, musí se vrátit.“

„Patří bohu,“ odpověděl Taita tiše. „Nepodléhá přirozenému řádu věcí.“

„Ale proč odmítl? Přece proto musí být nějaký důvod,“ trval na svém Nefer.

Taita nespěchal s odpovědí a šel osvobodit holuby. Letky v křídlech jim už dorostly, jenže když je odvázal od kolíků, nepokoušeli se uletět. Jeden po chvíli vzlétl a posadil se starci na rameno. Taita ho jemně sevřel v dlaních a vyhodil do vzduchu. Teprve pak vyletěl vzhůru ke svému hřadu na skalní římsě.

Taita sledoval jeho let a pak se beze slova otočil a zamířil k jeskyni. Nefer ho váhavě následoval, srdce i nohy těžké zklamáním. V šeru jeskyně Taita usedl na kamennou lavici pod

černou stěnou a rozdělal čadivý oheň z trnitých větví a sušeného koňského trusu. Nefer, plný neblahých předtuch, se posadil na své obvyklé místo naproti němu.

Dlouhou chvíli seděli mlčky. Nefer ovládl své zklamání nad ztrátou sokola, přestože ho pálilo tak silně, jako by vložil ruku do plamenů. Věděl, že Taita promluví teprve tehdy, až bude připravený. Konečně stařec vzdychl a smutně řekl: „Musím se poradit s labyrinty Ammon Ra.“

Nefera to prohlášení překvapilo, nic takového nečekal. Za celou dobu, co Taitu znal, viděl jen dvakrát, jak navštívil labyrinty. Věděl, že božský trans, který si sám přivodí, je jako malá smrt, která starce vyčerpává a zbavuje síly. Taita se do nadpřirozeného světa vydával jedině tehdy, když neviděl jiné východisko.

Nefer mlčel a s posvátným obdivem sledoval, jak stařec začíná rituál příprav. Napřed v moždíři, vyřezaném z alabastru, rozdrtil směs bylin, odměřenou dávku nasypal do hrnku a zalil vařící vodou z měděného kotlíku. Pronikavě palčivé výpary Neferovi vehnaly do očí slzy.

Zatímco odvar chladl, Taita přinesl z úkrytu v hloubi jeskyně kožený pytlík s labyrinty, posadil se k ohni a do dlaně vysypal drobné kotoučky. Za monotónního deklamování zaklínacích formulí je začal třít mezi prsty.

Labyrinty tvořilo deset kotoučků ze slonoviny. Taita je sám vyřezal a opatřil mystickými čísly nejvyšší magické síly. Navíc je ozdobil rytinami symbolů moci, které samy o sobě představovaly miniaturní umělecká díla. Jak kotoučky třel mezi prsty, po každém prosebném verši na ně dýchl, aby je naplnil životní silou. Když je ohřál teplem vlastního těla, podal je Neferovi.

„Drž je a dýchej na ně,“ přikázal. Nefer poslechl a Taita se začal v rytmu svých magických veršů kývat. Jak se nořil do tajných koutů svého podvědomí, oči se mu skelně leskly. Než před něj Nefer postavil dva sloupky kotoučků, byl už v transu.

Nefer pak podle Taitova návodu prstem zkoušel teplotu odvaru, a když dostatečně zchladl, poklekl před starcem a oběma rukama mu hrnek podal.

Taita nápoj vypil do poslední kapky a jeho tvář zbělela jako křída z asuánských dolů. Ještě chvíli deklamoval tajemné verše, jenže jeho hlas postupně slábl v šepot, až zmlkl úplně. Ticho v jeskyni rušil jen jeho drsný dech a tiché praskání plamenů. Potom se svezl na zem a ležel vedle ohně schoulený jako spící kočka.

Nefer ho přikryl vlněným přehozem. Po nějaké době stařec začal sténat a cukal sebou jako v křečích. Otevřené oči mu zapadly v důlcích a jejich bělmo slepě svítilo do temných stínů jeskyně.

Nefer věděl, že v tuto chvíli pro něj nemůže nic udělat. Nemohl za ním ani nedokázal snést bolest a utrpení, které starci labyrinty působily, a tak tiše vstal, sebral svůj luk a šípy a vyšel z jeskyně. V mlžném oparu nad kopci žlutě zářilo nízké slunce. Zamířil k západním dunám a vylezl na hřeben jedné z nich. Rozhlédl se po údolí a pocítil nesmírné zklamání ze ztráty sokola. Taky se bál toho, co Taita v labyrintech objeví. Pocítil silné nutkání utéct, jako by před ním stál nějaký strašný dravec. Pádil dolů svahem duny, písek mu v kaskádách tekł pod nohama a tváře mu ve větru vlhly slzami hrůzy. Běžel, dokud slunce nekleslo k obzoru. Když zamířil zpátky ke Gebel Nagaře, po zádech mu stékaly stružky potu a hrudník se mu zvedal lačným dechem. Poslední míli už běžel potmě.

Taitu našel stále schouleného pod vlněným přehozem. Nefer ulehl vedle něj a usnul neklidným spánkem plným děsivých snů.

Probudil se za svítání. Taita seděl u ohně a nad žhavým uhlím opékal gazelí řízky. Byl stále bledý a působil dojmem nemocného člověka. Když viděl, že je chlapec vzhůru, nabodl na hrot dýky kus masa a nabídl mu ho. V Neferovi se probudil hlad a s vervou se zakousl do šťavnatého sousta. Spořádal dobrou třetinu porce, než promluvil. „Co jsi viděl, Taito?“ zeptal se. „Proč božský pták odmítl kořist?“

„Neviděl jsem dobře, všechno bylo zamlžené,“ odpověděl Taita vyhýbavě. Nefer pochopil, že znamení nebylo příznivé a že se ho Taita snaží před ním zamlčet.

Chvíli jedli mlčky, jenže Nefer už jídlo sotva okusil. „Pustil jsi holuby, jak zítra postavíme síť?“ zeptal se.

„Božský pták se už do Gebel Nagary nevrátí,“ zněla Taitova prostá odpověď.

„To se nikdy nestanu faraonem a nenastoupím na otcovo místo?“

Taita si všiml úzkosti v jeho hlase a neodpověděl přímo.

„Musíme tvého sokola vybrat z hnízda.“

„Nevíme, kde ho máme hledat,“ namítl Nefer a hleděl na Taitu očima plnými lítosti.

Taita sklonil hlavu. „Já vím, kde je hnízdo, labyrinty mi ho ukázaly. Jenže ty musíš jít, abys byl silný. Vyjedeme zítra před svítáním a bude to dlouhá cesta.“

„Najdeme v hnízdě mláďata?“

„Ano,“ přisvědčil Taita. „Mladí sokoláci jsou připraveni vylétnout z hnízda. Tam najdeme tvého ptáka.“ Sám pro sebe tiše dodal: „Nebo nám bůh odhalí jiné tajemství.“

Ve tmě před rozedněním naložili na koně kožené měchy s vodou a sedlové brašny. Taita zamířil podél útesu mírným stoupáním na kopec a v čase, kdy slunce vyšlo nad obzor, už Gebel Nagara zůstala daleko za nimi. Nefer se zahleděl před sebe. V dáli se proti modrému obzoru rýsoval slabý obrys modré hory. Byla ještě tak daleko, že se zdála nehmotná a éterická. Spíš jako objekt z mlhy a vzduchu než z kamene. Nefer měl pocit, že už ji někde viděl, jenže si nedokázal vzpomenout kde. Po chvíli se mu v hlavě rozjasnilo. „To je ta hora, ke které jedeme, Tato.“ Řekl to s takovou jistotou, že se po něm Taita zpytavě ohlédl.

„Jak to víš?“

„V noci se mi o ní zdálo,“ odpověděl Nefer.

Taita se odvrátil, aby chlapec neviděl jeho výraz. Konečně se oči Neferova vědomí otevřely jako pouštní květ za svítání.

Naučil se vidět skrz temný závoj, který lidským očím zakrývá pohled do budoucnosti. Taita prožíval silný pocit naplnění. Chvála stovce jmen Hóra, jeho úsilí nebylo marné.

„To je to místo, kam máme namířeno, vím to,“ opakoval Nefer s naprostým přesvědčením.

„Ano,“ souhlasil Taita. „Jedeme k hoře Bir Umm Masara.“

Před žářem nejteplejší části dne se uchýlili do stínu skupinky pokřivených akácií rostoucích v hluboké rozsedlině. Jejich kořeny čerpaly vodu z nějakého zdroje hluboko pod zemským povrchem. Když z koní složili náklad a napojili je, Nefer se vydal na obchůzku akáciového hájku. V několika minutách objevil stopy jiných lidí, kteří sem přišli před nimi. Rozrušený nálezem zavolal Taitu a ukázal mu koleje zanechané malým oddílem vozů. Napočítal, že jich bylo deset. Našli taky popel z ohně na vaření a slehlá místa na zemi, kam neznámí ulehli ke spánku. Nedaleké otisky koňských kopyt označovaly místo, kde zvířata uvázali ke stromům.

„Hyksósové?“ hádal Nefer úzkostlivě. Koňský trus byl docela čerstvý, starý sotva pár dní. Na povrchu byl už suchý, ale vnitřek ještě vyschnout nestačil.

„Naši,“ odpověděl stařec, když si prohlédl stopy vozů. Nakonec to byl on, kdo před mnoha desítkami let navrhl a postavil první odlehčené paprskovité kolo. Taita se znenadání sehnul pro drobnou bronzovou růžici, která odpadla z čelní desky vozu. „Jeden z oddílů naší lehlé jízdy. Pravděpodobně z legie Ptah, které velí Naja.“

„Co pohledávají tady, tak daleko od našich linií,“ divil se Nefer. Taita pokrčil rameny a odvrátil se, aby skryl úzkost.

Stařec odpočinek zkrátil. Slunce stálo ještě vysoko nad obzorem, když opět vyjeli. Obrisy Bir Umm Masary se pomalu stávaly zřetelnější a brzy se zdálo, že hora před nimi zakrývá půlku oblohy. Postupně rozeznávali i podrobnou strukturu útesů, stěn a zářezů. Když vyjeli na hřeben prvních kopců předhůří, Taita zkontroloval koně a ohlédl se zpátky. Vzdálený pohyb upoutal jeho pozornost. Zaclonil si oči dlaní a daleko v poušti dole uviděl nepatrný chochol prachu. Chvilí ho

pozoroval a zjistil, že se pohybuje na východ směrem k Rudému moři. Prach mohlo zvednout stádo prchajících přimorožců, ale taky kolona válečných vozů. Neferovi, který byl plně zaujatý cílem jejich cesty a nedokázal odtrhnout oči od siluety hory, neřekl nic.

Večer, když se utábořili na úbočí Bir Umm Masary, Taita tiše prohlásil: „Dnes nerozděláme oheň.“

„Jenže noc bude chladná,“ namítl Nefer.

„Jsme na otevřeném místě a oheň by byl z daleka viditelný.“

„V poušti jsou nepřátelé?“ divil se Nefer a výraz jeho tváře se změnil. Bázlivě hleděl na potmělou krajinu. „Bandité? Nájezdní beduíni?“

„Nepřátelé jsou všude,“ odbyl ho Taita, „a zima je lepší než smrt.“

Po půlnoci Nefera probudil ledový vítr. Jeho hřebec Stargazer řehtal a neklidně podupával. Nefer odhodil ovčí kůži a šel ho uklidnit. Taita byl už taky vzhůru a seděl kousek stranou.

„Podívej!“ řekl stařec a ukázal dolů do nížiny, kde v dálce blikalo světýlko. „Táborový oheň.“

„Možná to je náš oddíl. Ten, jehož stopy jsme našli včera.“

„Ano, možná,“ souhlasil Taita, „ale stejně dobře to může být někdo jiný.“

Po delší zamyšlené odmlce Nefer řekl: „Už jsem vyspaný a stejně je hrozná zima. Neměli bychom jet dál, když nechceme, aby nás na tomto holém svahu někdo spatřil?“

Naložili koně a našli úzký chodník vyšlapaný horskými kozy. Vedl po východním úbočí Bir Umm Masary, a když se rozednilo, byli už z dohledu, krytí masivem hory.

Na východě vyrazil na svou pouť vůz slunečního boha Ammon Ra a zaplavil horu zlatým světlem. Kontrast temných stínů roklí ještě zdůraznil její ponurost. Daleko za ní se rozprostírala velkolepá pustina.

Nefer pohodil hlavou a radostně vykřikl: „Podívej! Podívej!“ Ukázal k obloze nad horským štítem. Taita sledoval jeho pohled a uviděl dvě černé tečky vykružující na nebi majestátně.

ná kola. Když se od jedné z nich odrazilo sluneční světlo, na vteřinku zazářila jako meteor.

„Královští sokoli,“ usmál se Taita. „Hnízdící pár.“

Složili náklad z koní a našli místo, odkud mohli nerušeně pozorovat kroužící dravce. I na tu dálku byli královsky krásní, že to ani Nefer nedokázal vyjádřit. Menší z nich, sameček, změnil směr letu, otočil se proti větru a jeho doposud lenivé pohyby křídel nabyly na rychlosti.

„Něco objevil,“ vykřikl Nefer radostně, vzrušený jako opravdový sokolník. „Sleduj ho!“

Střemhlavý let byl tak rychlý, že by stačilo na moment sokola ztratit z očí a těžko by ho člověk znovu našel. Padal z nebe jako kámen. Při úpatí hory bezstarostně letěl osamocený holub. Neferovi neušel okamžik, kdy tučný pták vytušil nebezpečí a snažil se dravci uniknout. Otočil se ke spásným skalám tak prudce, že se téměř v letu převrátil na záda a na zlomek vteřiny odkryl břicho. Sokol do něj narazil pařáty a oba ptáci téměř zmizeli v oblaku modravého peří, které ranní vítr vzápětí rozfoukal. Sokol zaťal pařáty hlouběji a společně se svým úlovkem padal do rokle. Narazili na skalní polici příkrého srázu nedaleko od místa, odkud je sledovali. Tupý zvuk jejich dopadu letěl roklí a odrážel se od skalních stěn.

Nefer poskakoval vzrušením a i Taita, kterého pohled na lovícího sokola nikdy nepřestal uchvacovat, dal průchod své radosti.

„*Bak-her!*“ vykřikl, když sokol pyšně dokončil rituál zabití a na důkaz, že kořist patří jemu, rozprostřel nad mrtvým holubem svá velkolepá křídla.

Samička k němu slétla v sérii elegantních spirál a sokol složil křídla a dovolil jí přidat se k hostině. Ostrými zobáky roztrhali tělo holuba a hltali kusy krvavého masa s kostmi i peřím. Při každém soustu zvedli hlavy a měřili si Nefera pohledem svých žlutých dravčích očí. Byli si dobře vědomi lidí i koní, ale pokud se vzdálenost nezmenšila, jejich přítomnost ptákům nevadila.

Když z holuba zbyla jen krvavá skvrna na kameni a několik peříček unášených větrem, vznesl se nasycený pár sokolů opět do vzduchu. Mocnými údery křídel stoupali vzhůru.

„Nespust je z očí!“ Taita si vyhrnul suknici a spěchal zrádným svahem nahoru. „Nesmíš je ztratit z dohledu.“

Nefer byl rychlejší a obratnější a při výstupu ptáky neustále sledoval. Vrchol štítu, dvě mohutné věže ostré jako jehly, budily respekt. Sledovali, jak sokoli stoupají kolem přírodních monumentů skalní stěny. Pod převisem v polovině východní věže byla puklina ve tvaru písmene „V“, v jejímž závěru seděla rozježená plošina z klacků a větviček.

„Hnízdo!“ vykřikl Nefer. „Tamhle je hnízdo!“

Stáli vedle sebe, hlavy zakloněné, a sledovali, jak sokoli, jeden po druhém, přistávají na okraji hnízda a kývají hlavami při vyvrhování obsahu svých volat. K Neferovi se donesl naléhavý křik mladých ptáků dožadujících se krmení. Z místa, kde stáli, nemohli mladé vidět a Nefer poskakoval nedočkavostí. „Když vylezeme tam na západní štít,“ ukazoval vzrušeně, „uvidíme dolů do hnízda.“

„Napřed mi pomoz s koňmi,“ krotil jeho nedočkavost Taita. Svázali zvířatům přední nohy a nechali je popásat na řídkých trsech horské trávy živené vlhkostí přinášenou větrem od vzdáleného Rudého moře.

Výstup na západní věž jim zabral zbytek dopoledne. Přestože Taita neomylně zvolil nejsnadnější cestu vzhůru zadní stěnou, hloubka pod nimi brala Neferovi dech, že musel odvrátit zrak. Konečně vylezli k úzké římsce, která se nacházela těsně pod vrcholem. Nějakou chvíli se na ní krčili bez pohybu, aby si trochu odpočinuli a uklidnili dech po náročném výstupu. Kochali se přitom nádherou krajinou a dalekého moře. Skučící vítr čechral chlapcovy vlasy a tahal záhyby jeho suknice. Zdálo se mu, že celý výsledek stvoření světa leží rozprostřený dole pod nimi.

„Kde je hnízdo?“ zeptal se. Ani nebezpečný výstup nezmírnil jeho dychtivost. Myšlenkami byl stále u svého sokola.

„Pojď!“ Taita vstal a zády opřený o skálu se šoural dál. Špičky jeho sandálů přesahovaly hranu skalní police. Obcházel štít a pomalu se jim otvíral pohled na východní věž. Hleděli na kolmou stěnu vzdálenou sotva padesát metrů, jenže je od ní dělila propast, jejíž hloubka působila Neferovi závrať.

Uviděli hnízdo, ale sokolí samička stojící na jeho okraji zabláhla. Když je zahlédla, otočila hlavu a pozorovala je ostražitým dravčím okem. Peří na krku se jí zježilo jako hřiva ohroženého lva, vydala divoký skřek a vzlétla nad propast. Visela téměř nehybně na jednom místě a upřeně vetřelce sledovala. Byla tak blízko, že rozeznávali každé pero jejich roztažených perutí.

V mělké prohlubni větví vystlaných peřím a vlnou divokých koz se krčil pár mladých sokolů. Byli už plně opeření a jen o málo menší než jejich matka. Jak je užaslý Nefer pozoroval, jeden sokolík vstal, roztáhl křídla a vehementně s nimi mával.

„Je krásný,“ vzdychl Nefer toužebně. „Je to nejkrásnější tvor, jakého jsem kdy viděl.“

„Připravuje se vzlétnout,“ poznamenal Taita tiše. „Podívej, jak je urostlý a silný. Za pár dní hnízdo opustí.“

„Vylezu si pro něho ještě dnes,“ rozhodl se Nefer a otočil se k návratu. Taitova ruka ho zastavila.

„To není věc, která se dá uspěchat. Musíme se řádně připravit. Posad se ke mně.“

Nefer se opřel starci o rameno a Taita mu začal vysvětlovat svůj záměr. „Pod hnízdem je skála hladká jako sklo. Na pětadvaceti loktech srázu nenajdeš nic, čeho by ses mohl přidržet nebo na co bys mohl stoupnout. Není tam ani žádná římsa, na které by sis odpočinul.“

Nefer odtrhl oči od mladých sokolů, pohlédl dolů a žaludek se mu sevřel. Taita měl pravdu. Ani daman, chlupatý horský králík, pro kterého byly skály domovem, by se na tomto výšvihu kolmé stěny neudržel. „Jak se potom dostanu ke hnízdu, Tato? Já ty mladé chci. Tolik je chci.“

„Podívej se výš, nad hnízdo,“ ukázal Taita přes propast. „Vidíš, jak spára pokračuje nahoru až k vrcholu?“

Nefer přikývl. Při pohledu na riskantní cestu, kterou mu Taita naznačil, mu vyschlo v krku, že nemohl ani odpovědět.

„Dostaneme se k hnízdu shora z vrcholu věže. Vezmeme provazy z koňských záprahů a já tě na nich spustím dolů. Když zaklíneš bosá chodidla a pěsti do spáry, udržíš se. Já tě budu na provaze shora jistit.“

Nefer ještě stále nebyl schopný slova. Z Taitova návrhu mu zabylo špatně. Takový sestup přece nemůže nikdo přežít. Taita chápal chlapcovy pocity a nenaléhal.

„Myslím...“ začal Nefer váhavě a zmlkl, oči upřené na mláďata v hnízdě. Věděl, že na nich závisí jeho osud. Jedno z nich se mělo stát jeho božským ptákem a cestou k otcově koruně. Vzdát se teď znamenalo popřít všecko, k čemu ho bohové určili. Musí jít.

„Zkusím to,“ řekl prostě a vstal. „Pojďme dolů, přichystáme se.“

Příštího rána opustili svůj primitivní tábor ještě za tmy a vyrazili vzhůru. Taita nějakým způsobem našel stezku, kterou ani Neferovy bystré oči nedokázaly potmě rozeznat. Každý nesl kolo provazu utkaného z konopí a koňských žíní, který sloužil k uvazování koní, a k tomu ještě malý kožený vak s vodou. Až slunce k poledni rozpálí skály, sotva by bez vody vydrželi.

Než obešli východní věž, světlo zesílilo natolik, že dohlédli na stěnu nad sebou, a Taita dobrou hodinu zkoumal trasu výstupu. „Ve jménu boha všemohoucího, velikého Hóra, dejme se do toho,“ řekl konečně a udělal znamení vzývající zraněné boží oko. Pak zavedl Nefera ke skále.

„Polezu první,“ oznámil chlapci a uvázal mu konec provazu kolem pasu. „Jak budu stoupat, povoluj provaz a dávej pozor, co dělám. Až zavolám, polezeš za mnou. Kdybys uklouzl, podržím tě.“

Zpočátku lezl Nefer opatrně a sledoval přesně Taitovu trasu. Byl vážný a kotníky prstů mu zbělely námahou, jak pevně se držel. Taita ho shora povzbuzoval a chlapcova odvaha s každým pohybem rostla. Vylezl k Taitovi a furiantsky se na něj usmál. „Bylo to snadné.“

„Bude to horší,“ varoval ho Taita suše a začal zdolávat další úsek. Tentokrát za ním Nefer šplhal jako opice a radostně si výstup pochvaloval. Zastavili pod skalním komínem, který se s výškou zužoval a pod vrcholem končil úzkou spárou.

„Tato část se podobá cestě, kterou musíš absolvovat dolů k hnízdu. Všiměj si, jak do spár zakliňuju ruce a chodidla.“ Taita vstoupil do komínu a pomalu bez přerušení lezl vzhůru. I když se komín zúžil, vytrvale stoupal dál, jako by lezl po žebříku. Suknice mu pleskala o hubená stehna a Nefer zahlédl pod látkou děsivou jizvu, která mu zůstala po kastraci. Jenže už ji viděl víckrát a přivykl tomu hrůznému znetvoření natolik, že ho neděsilo.

Taita na něj shora zavolal a Nefer doslova tančil, jak přirozeně zapadl do rytmu výstupu.

„A proč by neměl?“ mírnil Taita svou pýchu. V jeho žilách proudí krev velkých válečníků. Pak se usmál a v očích mu zazářilo jako mladíkovi. „A navíc ho učím já – žádný div, že vyniká.“

Stáli na vrcholu východního štítu a slunce teprve dospělo sotva do poloviny své cesty k zenitu. „Chvíli si tady odpočinemé,“ navrhl Taita. Shodil ze zad vak s vodou a posadil se.

„Já nejsem unavený, Tato.“

„Přesto si odpočineme.“ Taita podal chlapci vodu a sledoval, jak pije. „Sestup k hnízdu bude mnohem obtížnější,“ poznamenal Taita. Nefer přestal pít a nadechl se. „Nebude nikoho, kdo by ti ukázal cestu. A v jednom místě, kde se skála odklání, ani neuvidíš, kam položit nohy.“

„To bude v pořádku, Tato.“

„Jestli bohové dovolí,“ dodal Taita a otočil hlavu. Předstíral, že obdivuje velkolepou scenérii hor, pouště a moře, ale ve skutečnosti nechtěl, aby Nefer viděl jeho rty šeptající slova modlitby.

„Rozprostři nad ním svá křídla, mocný Hóre, protože on je ten, kterého jsi vyvolil. Ochraňuj ho, má paní a bohyně Lostris, neboť on je plodem tvého lůna a krví tvé krve. Odvrát od něj své špinavé ruce, ohavný Sethe, protože nepřemůžeš ty, kteří ho chrání.“ Zmlkl a zapochyboval, jestli bylo moudré provokovat boha temnot a chaosu. Pro jistotu zmírnil svou výstrahu drobným úplatkem. „Nech ho projít, Sethe, a já ti v tvém chrámu obětuju vola, až příště pojedu kolem Abydosu.“

Taita vstal. „Je čas k sestupu.“

Přešel na opačný okraj vrcholu a pohlédl dolů na pasoucí se koně, které hloubka proměnila v tvory velké jako čerstvě narozené myši. Sokolí samička byla ve vzduchu a kroužila nad roklí. Vydávala podivné zoufalé skřeky, jaké Taita u královského sokola nikdy dřív neslyšel. Její chování se mu nelíbilo a marně se snažil objevit jejího druha.

Protože mu skalní převis bránil určit přesnou polohu hnízda, pohlédl přes propast na druhý štít a našel římsu, na které včera stáli. Podle ní se zorientoval a přesouval se podél okraje vrcholové plošiny, až našel počátek spáry, která se dole rozšiřovala v puklinu s hnízdem.

Pak zvedl drobný kámen a hodil ho dolů. Odrážel se od stěny a zmizel z dohledu. Taita doufal, že hluk vyplaší samečka z hnízda, a potvrdí tak jeho polohu. Ale nestalo se. Jen samička pokračovala v bezcílných okruzích a její žalostné skřeky vytrvale rušily ticho skal.

Taita Neferovi opět uvázal provaz kolem pasu a pečlivě uzel zkontroloval. Pak v ruce protáhl celou délku primitivního lana, aby se ujistil, že není někde roztřepené nebo zeslabené. „Ještě brašnu.“ Taita mu přivázal na záda tašku, do které při návratu uloží mladé sokoly, a zkontroloval, jestli mu při lezení nebude překážet.

„Přestaň zmatkovat, Tato. Otec tvrdil, že jsi někdy horší než stařena.“

„Tvůj táta by mě měl víc respektovat. Když byl malý, dostával ode mě na zadek, stejně jako později ty.“ Taita se nadechl, a jako by chtěl oddálit osudný okamžik, ještě jednou odzkoušel uzel u chlapcova pasu. Nefer přistoupil k okraji a bez váhání se postavil čelem ke srázu.

„Připravený?“ Chlapec se ohlédl přes rameno a ukázal bílé zuby. Jiskry v jeho zelených očích Taitovi živě připomněly královnu Lostris. S bolestnou vzpomínkou si uvědomil, že Nefer je dokonce pohlednější, než byl ve stejném věku jeho otec.

„Nemůžeme tu lelkovat celý den,“ zopakoval princ jedno z otcových oblíbených rčení a věrně napodobil jeho gesto.

Taita se posadil, patami se zapřel o skálu, zaklonil se proti tahu provazu a pokynul Neferovi. Z chlapcovy tváře zmizel domýšlivý úsměv.

Nefer dosáhl skalní výdutě. Visel na rukou a nohama hledal na skále nějaký výstupek. Špičkami prstů na noze nahmatal prasklinu, vsunul do ní chodidlo, vytočil kotník, aby se lépe udržel, a pomalu se spouštěl níž. Naposledy pohlédl na Taitu a jeho pokus o úsměv skončil útrpnou grimasou. Zmizel za okrajem převisu, jenže než se stačil zachytit, cítil, jak mu noha vyklouzává ze spáry. Začal se na provaze otáčet a bezmocně se houpal nad propastí. Zapochoyboval, jestli starci nepochybí síly, aby ho vytáhl zpátky.

Zoufale hmatl po skále, a když prsty našly oporu a mohl stabilizovat polohu, vystřelila jeho druhá ruka vzhůru a našla další pevný bod. Překonal drobný převis, ale srdce mu divoce bušilo a dech mu sípavě hvízdal v hrdle.

„Jsi v pořádku?“ ozval se nad ním starostlivý Taitův hlas.

„V pořádku,“ vydechl. Mezi koleny uviděl spáru, která se dole rozšiřovala, a namáhané ruce se mu křečovitě roztřáslly. Natáhl nohu níž a našel drobný výstupek.

Taita měl pravdu, sestup byl mnohem obtížnější než cesta nahoru. Krev z odřených kotníků na prstech zanechávala na skále rudé skvrny. Pomalinku slézal níž k místu, kde spára přecházela v širší puklinu. Znovu musel nohama hledat neviditelnou oporu. Včera, když seděli s Taitou na římse západní věže a debatovali o sestupu, se mu toto místo jevilo docela snadné a lehce zvládnutelné. Jenže teď visel na rukou a obě nohy mu volně klimbaly ve vzduchu pod převisem. Propast ho táhla dolů, jako by ho nasávala nějaká monstrózní ústa. Zasténal a ztuhl. Poryv horkého větru odnesl poslední zbytek jeho odvahy. Ovládl ho skutečný strach. Pohlédl dolů a směs potu se slzami mu smáčela tvář. Hlubina mu kynula a drápy hrůzy ho stahovaly. Začal se mu zvedat žaludek.

„Nezastavuj!“ slétl k němu slabý Taitův hlas plný naléhavosti. „Musíš lézt dál.“

S krajním úsilím zmobilizoval poslední síly. Bosými prsty nahmatal úzký stupínek nabízející záchranu. Začal se spouštět

na bolavých roztřesených pažích. Náhle mu chodidla ze zrádného výstupku sjela a unavené ruce ho nedokázaly udržet. S výkřikem vypadl ze stěny.

Padal jen kousek ne větší než rozpětí paží, když se mu smyčka provazu bolestně zařízla do kůže. Stáhla mu hrudník pod žebry a vyhnala mu dech z plic. Pružnost provazu ho vytáhla o kousek výš, jenže pak už se jen beznadějně houpal nad propastí.

„Nefere, slyšíš mě?“ Taitův hlas zdrsněl námahou. Chlapec zakňučel jako štěně. „Musíš se zachytit. Nemůžeš tam takhle viset donekonečna.“ Taitův hlas ho trochu uklidnil. Mrkáním zbavil oči slzí a na dosah ruky uviděl před sebou skalní stěnu.

„Zachyt se!“ naléhal Taita. Nefer si uvědomil, že visí naproti puklině dostatečně široké, aby se do ní vešel. Uviděl v ní i úzkou šikmou římsu, na kterou by se mohl postavit, jen kdyby na ni dosáhl. Natáhl chvějící se ruku a konečky prstů se dotkl kamene. Aby se dostal blíž ke stěně, začal se na provaze houpat.

Jeho zoufalé úsilí se zdálo být nekonečné. Nakonec se přece jen přichytil. Podařilo se mu vklínit do pukliny a obě bosá chodidla položil na římsu. Tiskl se dovnitř a lapal po dechu.

Taita nad ním cítil, že tah pominul, a povzbudivě zavolal: „*Bak-her!*, Nefere, *Bak-her!* Kdepak jsi?“

„Dostal jsem se do pukliny nad hnízdo.“

„Co vidíš?“ Taita se snažil odvést chlapcovu pozornost od prázdna pod ním.

Nefer si hřbetem ruky vytřel pot z očí a vyhlédl dolů. „Vidím okraj hnízda.“

„Jak je daleko?“

„Blízko.“

„Můžeš k němu dosáhnout?“

„Pokusím se.“ Nefer se zapřel zády o stěnu a pomalinku se sunul po svažitě římsce níž. Pod sebou viděl suché klacky trčící z hnízda.

Když opět zavolal vzhůru, měl už hlas klidnější. „Vidím starého sokola. Zdá se, že spí,“ hlásil nahoru. „Jenže vidím jen jeho záda.“

Dravec ležící na vyvýšeném okraji sřápatého hnízda se nehýbal. Jak může spát při takovém hluku? divil se Nefer. Vzrušení z blízkosti vzácného ptáka na hnízdě, které měl takřka na dosah, zahrnovalo strach.

Pohyboval se rychleji a s větší jistotou, protože římsa pod jeho nohama se narovnávala. Nad ní zbývalo dost místa, aby mohl stát vzpřímeně.

„Už vidím jeho hlavu.“ Sokol měl křídla roztažená jako nad čerstvě zabitou kořistí. Je nádherný, pomyslel si Nefer. Už jsem tak blízko, že bych si na něj mohl sáhnout, a přesto se nebojí?

Sebral odvahu, zapřel rameno do pukliny a našel spolehlivou oporu pro nohy. Pomalu se skláněl k nehybnému dravci a natahoval ruku. Už ji měl těsně nad tělem, když strnul.

Sivorudé peří na hřbetě skrápěly drobné rudé kapky. Zářily na slunci jako leštěný rubín a Nefera píchlo u srdce, když si uvědomil, že sokol je mrtvý. Přemohl ho silný pocit ztráty. Jako by navždy přišel o něco nesmírně cenného. A nebyla to jenom samotná smrt ptáka. Královský sokol představoval něco víc, byl to symbol boha a krále. Jak na něj zíral, mrtvola ptáka se mu před očima měnila v mrtvé tělo samotného faraona. Přidušeně vzlykl a ucukl rukou.

Stáhl ji na poslední chvíli, protože vzápětí uslyšel explozi suchého ostrého zasyčení. Něco tlustého a leskle černého se vyšvihlo tam, kde okamžik předtím byla jeho ruka. Podesta ze suchých klacků se povážlivě zatřásla.

Nefer se stáhl co nejdál, jak to jen omezený prostor pukliny dovozoval, a zíral na děsivé stvoření, které se kývalo a vlnilo před jeho obličejem. Jeho obraz se zdál být zvětšený a neuvěřitelně ostrý a čas se vlekl jako ve zlém snu. Viděl mrtvá mláďata schoulená pod tělem starého sokola a tlusté černé závitky obrovské černé kobry, které je ovíjely. Had vztyčil hlavu a roztáhl kápi s nápadným černobílým vzorem.

Rozeklaný jazyk kmital mezi tenkými rozšklebenými pysky a nezměrně černé oči s hvězdičkami odraženého světla sledovaly chlapce hypnotizujícím pohledem.

Nefer chtěl vykřiknout, ale z hrdla mu nevyšel ani hlásek. Nemohl odtrhnout zrak od děsivých očí kobry. Její hlava se pomalu kývala a mohutné závitý hadího těla, které naplnily hnízdo víc než vrchovatě, se svíjely a pulzovaly. Šupiny pokrývající tělo tlusté jako Neferova paže se třpytily na slunci jako šperky.

Kobra zatáhla hlavu zpět a otevřená tlama odhalila bledou vystýlku hadího chřtánu. Téměř průsvitné jedové zuby s bezbarvými kapkami jedu na hrotech se v záhybech měkké tkáně vzpřímily.

Zlověstná hadí hlava náhle vystřelila kupředu k Neferově tváři.

Nefer vykřikl a ucukl stranou. Ztratil přitom rovnováhu a vypadl z pukliny. Taita sice byl připravený zachytit náhlou zátěž, ale Neferův pád ho přesto málem strhl z vrchole. Hrubý provaz mu popálil dlaně, ale stařec nedbal a držel pevně. Slyšel chlapcův zděšený křik a cítil, jak se na provaze houpá.

Po prvním výkyvu ho provaz neúprosně vracel k hnízdu. Kobra se rychle vzpamatovala z neúspěšného pokusu a už byla zase vztyčená a připravená k novému útoku. Upřela na Nefera hypnotizující oči a zasyčela.

Nefer vykřikl a zoufale kopal nohama proti hadí hlavě, ke které se nevyhnutelně blížil. Taita vycítil hrůzu, která výkřik vyvolala, zaklonil se a zatáhl tak silně, až měl dojem, že mu staré svaly popraskají.

Nefer se přiblížil a kobra instinktivně zaútočila na jeho oči, jenže Taita ve stejném okamžiku zabral a had minul cíl. Rozevřené čelisti pohybuující se rychlostí švihajícího biče o vlásek minuly Neferovo ucho a těžké tělo ho udeřilo do ramene. Nefer znovu vykřikl v domnění, že ho had uštknul.

Když se opět zhoupl nad zející hlubinu, pohlédl na rameno a hledal místo, kam had zabodl své jedové zuby. Na tlustém koženém záhybu sedlové brašny se třpytily bledě žluté kapičky hadího jedu. S nezměrným ulehčením serval brašnu ze zad, a když se po překmitu znovu vracel k hrozivě vztyčené kobře, držel brašnu před sebou jako štít.

Sotva se přiblížil na dosah, kobra zaútočila, ale Nefer brašnou úder odrazil. Hadí zuby zůstaly uvězněné v kůži improvizovaného štítu, a když se Nefer opět zhoupł zpátky, vytáhl hada z hnízda. Kroutící se klubko lesklých šupinatých smyček viselo nad propastí a jeho volný konec švihal chlapce po nohou. Had zuřivě syčel a jed stékající po brašně v kapkách padal dolů. Neuvěřitelná váha svíjející se kobry otřásala celým Neferovým tělem.

Bez rozmýšlení brašnu odhodil. Padala dolů a tělo kobry se dál zuřivě svíjelo a mrskalo sebou. Pronikavé syčení sláblo, až ho hluboko dole umlčel náraz na skálu. Jenže had se pádem nezabil. Dál se svíjel a jako živé klubko se kutálel ze srázu, až zmizel ve zmeti šedých balvanů.

Z mlhy děsu, která halila Neferovo vědomí, k němu dolétl Taitův starostlivý hlas. „Slyšíš mě? Odpověz!“

„Jsem tady, Tato,“ odpověděl Nefer ochablým, rozechvělým hlasem.

„Vytáhnu tě nahoru.“

Nefer pomalu stoupal vzhůru a přes prožitý strach obdivoval starcovu sílu. Konečně měl skálu na dosah a mohl částečně odlehčit zatížení provazu. Stoupal dál mnohem rychleji, až konečně spatřil nad okrajem převisu Taitovu tvář připomínající tvář starověké sfingy.

Posledním vzepětím sil se vytáhl na vrchol a padl starci do náruče. Ležel pak na skále a vzlykal, neschopný souvislého slova. Po chvíli se oba uklidnili a začali normálně dýchat. Taita přiložil Neferovi ke rtům vak s vodou a princ pil, dokud mu stačil dech. Po kratičké přestávce si dopřál dalších pár doušků. Taita si ho přitáhl blíž.

„Bylo to hrozné,“ vykotal Nefer sotva srozumitelně. „Byl v hnízdě. Zabil sokoly. Všecky! Ach, Tato, byl tak strašný.“

„Kdo, Nefere?“

„Zabil mého božského ptáka. A taky starého sokola.“

„Pomalu, chlapče. Napij se ještě.“ Vybídl ho stařec.

Neferovi se trochu vody dostalo do plic a křečovitě se rozkašlal. Když byl zase schopný mluvit, sípavě pokračoval: „Pokusil se zabít i mě. Byl tak velký a černý.“

„Co to bylo, synku?“ naléhal Taita. „Povíš mi to už konečně?“

„Had. Obrovská černá kobra. Čekala na mě v hnízdě. Uštkla mladé i starého sokola, a když mě uviděla, napadla i mě. Nikdy jsem netušil, že kobra může dosáhnout takové velikosti.“

„Kousla tě?“ zeptal se vyděšený Taita a přitáhl si chlapce blíž.

„Ne, Tato. Chránil jsem se brašnou jako štítem. Ani se mě nedotkla,“ ujišťoval Nefer. Ale Taita mu stáhl suknicí a pozorně mu tělo prohlédl. Kotník a obě kolena měl podřené, ale stopy po hadích zubech nenašel.

„Díky Hórovi! Zachránil tě,“ zašeptal Taita. „Zjevením kobry tě bůh varoval před nebezpečím a hrozivými událostmi.“ Vážná starcova tvář posmutněla. „To nebyl normální, přirozený had.“

„Byl, Tato. Viděl jsem ho zblízka. Byl sice obrovský, ale byl to skutečný had.“

„Jak se potom ocitl v hnízdě? Kobry neumí létat a jinak se k hnízdu nelze dostat.“

Nefer na něj zíral s pusou dokořán. „Zabil mého božského ptáka,“ šeptal hlasitě.

„A taky královského sokola, faraonovo druhé ego,“ souhlasil zachmuřený Taita. „Mystéria zde nabyla své podoby. Jejich stíny jsem viděl ve své vizi, a to, co se stalo dnes, je jejich potvrzením. Tato záležitost se vymyká přirozenému řádu věcí.“

„Vysvětlí mi, co to znamená, Tato,“ naléhal princ.

Taita mu podal suknicí. „Nejdřív musíme dolů z hory. Na vysvětlování bude čas, až utečeme před velkým nebezpečím, které se k nám blíží.“

Stařec se odmlčel a zamyšleně hleděl k nebi. „Obleč se,“ řekl po chvíli.

Sestupovali rychle. Cestu znali a Taitův spěch byl nakažlivý. Koně našli tam, kde je zanechali, ale ještě než nasedli, Nefer ukázal na příkrý svah pod útesem. „Místo, kam dopadla kobra, není daleko. Pojdme se tam podívat. Když najdeme její tělo, mohl bys kouzlem zničit její moc.“

„Jenom bychom zbytečně ztráceli čas. Žádné tělo tam nebudé.“ Taita se vyšvihl na koňský hřbet. „Nasedni, Nefere. Kob-
ra se vrátila do stínů, odkud přišla.“

Cestou k východnímu předhůří mlčeli. Nefer věděl, že se starcem není žádná řeč, když má podobnou náladu. Přesto do-
jel na jeho úroveň a opatrně poznamenal: „Tato, tohle přece
není cesta do Gebel Nagary.“

„Nejedeme zpátky.“

„Proč ne?“

„Beduíni vědí, že jsme byli u pramene. Pová o tom těm, kte-
ří nás hledají,“ vysvětloval.

Nefer na něj vyjeveně hleděl. „Nás někdo hledá?“

Taita pohlédl na chlapce tak lítostivě, že zmlkl. „Vysvětlím
ti to, až budeme dostatečně daleko od této prokleté hory.“

Vyhнули se hřebenu kopců, kde by byli proti obloze dob-
ře viditelní, a raději se plahočili bludištěm roklí. Ale vytrvale
směřovali na východ k moři, pryč od Nilu a od Egypta.

Slunce už zapadalo, když Taita zastavil koně a řekl: „Hlavní
karavanní stezka leží na druhé straně tohoto hřebene. Musíme
ji přejít, jenže by tam na nás mohli čekat.“

Uvázali koně ve vyschlém korytě vádí a do kožených pytlí-
ků jim nasypali pár hrstí prosa. Pak vylezli na hřeben a našli
místo za výběhem břidlice, odkud byl dobrý výhled na ces-
tu dole.

„Tady počkáme a za tmy cestu překročíme,“ rozhodl Taita.

„Nerozumím tvému počínání, Tato. Proč jedeme na východ?
Proč se nevrátíme do Théb pod ochranu mého otce?“

Taita tiše vzdychl a zavřel oči. Jak mu to mám říct? ptal se
sám sebe. Nemůžu to před ním dál tajit, ale je ještě dítě, mu-
sím ho chránit.

Nefer, jako by četl starcovy myšlenky, mu položil ruku na
rameno a tiše prohlásil: „Ve skalách jsem dneska prokázal, že
jsem muž. Jednej se mnou podle toho.“

Taita přikývl. „Ano, skutečně jsi to prokázal.“ Než pokračo-
val, pohlédl na cestu pod kopcem a okamžitě hlavu stáhl.
„Někdo přijíždí!“ zasykl.

Nefer se přitiskl k zemi a společně pozorovali prach na západě, který se rychle přibližoval. Údolí už halil hluboký stín a západní obzor se utápěl v romantických barevných odstínech zapadajícího slunce.

„Jedou příliš rychle. To nebudou kupci, ale válečné vozy,“ uvažoval Nefer nahlas. „Už je vidím!“ Jeho bystré oči rozoznaly obrysy vedoucího vozu. „To nejsou Hyksósové,“ zardoval se, když vozy dojely blíž. „To jsou naši. Oddíl deseti vozů. Podívej se na vlaječku čelního vozu.“ Nad vlečkou prachu se na pružné bambusové žerdi třepetal modrý praporek. „Jsou z legie Ptah! Jsme v bezpečí, Tato!“

Než mu v tom Taita mohl zabránit, vyskočil a zamával rukama nad hlavou. „Tady jsme, Modří. To jsem já, princ Nefer.“

Taitova kostnatá ruka ho prudce strhla k zemi. „Zalehni, ty blázínku. Jsou to přísluhovači kobry.“

Stařec vyhlédl z úkrytu. Vozka v čele zřejmě Nefera zahlédl, protože odbočil a hnal spřežení nahoru směrem k nim.

„Jdeme!“ vzal Nefera za ruku. „Pospěš! Nesmí nás chytit.“

Stáhl chlapce z hřebene a vyrazili ke koním. Nefer neochotně poslechl a teprve Taitův spěch ho přesvědčil. Skákal z balvanu na balvan, ale starci sotva stačil. Taitovy dlouhé hubené nohy kmitaly a stříbrná hřívá vlasů za ním vlála jako vlečka. Doběhl ke koním první a bez otálení nasedl na svou kobylu.

„Nechápu, proč utíkáme před vlastními lidmi,“ protestoval Nefer mezi lačnými nádechy. „Co se děje, Tato?“

„Nasedej! Na řeči není čas. Musíme okamžitě pryč.“

Docválali k ústí vádí a vyjeli do otevřené krajiny. Nefer se ohlédl. První z vozů dorazil na hřeben a vozka něco křičel, jenže na tu dálku nebylo rozumět.

Cestou sem ho Taita vedl přes členitý terén plný rozlámaných lávových balvanů, který byl pro vůz nesjízdný. Zamířili k němu.

„Pokud se nám podaří dostat se mezi balvany, můžeme jim v noci zmizet.“ Taitův pohled zabloudil k západním kopcům. Obloha nad nimi hořela posledním světlem.

„Jezdec na koni vozům vždycky unikne,“ prohlásil Nefer s jistotou větší, než sám cítil, a teprve když se znovu ohlédl, uvěřil svým slovům. Viditelně se kohortě vozů vzdalovali.

Než dojeli ke kamennému bludišti, vozy zůstaly daleko za nimi. Téměř se ztrácely v prachu a v houstnoucím modravém šeru. Na okraji lánového pole zpomalili do opatrného klusu, jenže husté šero je brzy donutilo jet krokem. Temný stín vedoucího vozu před kameny zastavil a vozka na ně zavolal.

„Proč utíkáš, princí Nefere? Nemusíš se nás bát. Jsme z Ptahovy gardy a máme tě dopravit do Théb.“

Nefer by nejraději koně otočil. „To je přece Hilto. Znáám dobře jeho hlas. Je to dobrý člověk a volá mě jménem.“

„Nenech se obalamutit a nikomu nevěř.“

Nefer poslušně vyjel za Taitou a slabé hlasy za nimi brzy utopilo ticho pustiny. Tma je donutila sesednout a přes obtížné partie koně vést. Stezka se úžila a ostré hrany kamenných portálů hrozily zmrzačit zvířatům nohy. Zastavili, aby koně napojili a dopřáli jim odpočinku. Taita přisedl k Neferovi a ukrojil dva krajíce prosného chleba. Pomalu žvýkali tvrdá sousta a tiše hovořili.

„Pověz mi, Tato, co jsi doopravdy viděl v labyrintech Ammon Ra?“

„Už jsem ti říkal, všechno se topilo v mlze.“

„Nemluvíš pravdu, vím to,“ zavrtěl hlavou Nefer. „Říkáš to jen proto, abys mě uchránil zlé zprávy.“ Princ se chvěl chladem a pocitem strachu, který ho neopustil od chvíle, kdy se mu v sokolím hnízdě zjevil had. „Viděl jsi něco hrozivého, a proto teď utíkáme. Musíš mi všechno říct, slyšíš? Musím pochopit, co se to s námi děje.“

„Ano, máš pravdu,“ konečně souhlasil Taita. „Přišel čas, abych ti to řekl.“ Přitáhl si Nefera blíž a chlapce udivilo teplo jeho pohublého těla. Taita ještě chvíli mlčel, jako by si srovnával myšlenky.

„Viděl jsem velký strom rostoucí na břehu matky Nilu. Byl to mohutný strom a kvetl modře jako hyacinty. Nad ním visela dvojité koruny Horního a Dolního království a v jeho stínu žili

všichni Egypťané. Muži i ženy, děti i šediví starci, obchodníci, rolníci, kněží a válečníci. Strom poskytoval ochranu všem a lidem se dobře dařilo. Byli spokojení.“

„To je dobrá vize. Ten strom byl faraon, můj otec. Modrá je barva Tamosova domu a otec nosí dvojitou korunu,“ pohotově pochopil sen Nefer.

„Taky jsem si to tak vyložil.“

„Co jsi viděl potom, Tato?“

„V kalných vodách řeky plaval velký had a mířil ke stromu.“

„Kobra?“ zeptal se Nefer ustrašeným hlasem.

„Ano,“ přisvědčil Taita. „Velká kobra. Vylezla z vod Nilu a plazila se po kmeni a větvích vzhůru. Vypadala jako součást stromu, podporovala ho a dodávala mu sílu.“

„Tomu nerozumím,“ zašeptal Nefer.

„Když kobra dosáhla nejvyšších větví, udeřila a zakousla se do kmene.“

„Dobrý Hóre!“ Nefer se zachvěl. „Myslíš, že to byl stejný had, který se pokoušel kousnout i mě?“ Nefer nečekal na odpověď. „Co bylo dál, Tato?“

„Strom uschl, spadl a roztránil se. Nad ním stála vztyčená kobra a na hlavě jí seděla dvojitá koruna. Z mrtvého stromu vyrašily zelené výhonky, ale had na ně udeřil, otrávil je a ony uschly taky.“

Nefer mlčel.

I když se mu význam děsivé vize jevil jasně, neodvážil se ho vyslovit nahlas.

„Zničil had všechny zelené výhonky stromu?“ zeptal se po chvíli.

„Jeden tajně vyrostl pod povrchem země do plné síly, vyrazil na povrch jako mocný kmen a dal se do boje s kobrou. Přestože ho kobra napadla plnou silou a jedem, vydržel a žil dál svým vlastním životem.“

„Jak ten boj skončil? Kdo zvítězil? Kdo z nich nakonec nosil dvojitou korunu?“

„Konec zápasu jsem neviděl, protože byl zahalen dýmem a prachem bitvy.“

Nefer byl zticha tak dlouho, až si Taita myslel, že usnul. Jenže náhle se otřásl usedavými vzlyky. „Faraon je mrtvý,“ vyhrkl plačtivě. „Můj otec zemřel. Ten otrávený strom z tvé vize byl faraon. I mrtvý sokol v hnízdě byl faraon. Mého otce zabila kobra.“

Taita mu na to nedokázal odpovědět. Jen ho k sobě pevněji přivinul, aby mu dodal síly a uklidnil ho.

„A já jsem ten zelený výhonek stromu,“ pokračoval Nefer, „který jsi viděl ve snu. Kobra mě chce zahubit jako mého otce. Proto mě mají vojáci odvézt do Théb a ty to víš. Tam na mě kobra čeká.“

„Je to tak, Nefere. Nemůžeme se vrátit do Théb, dokud nezsilíš natolik, aby ses mohl bránit. Musíme utéct z Egypta. Na východě leží země mocných králů. Je mou povinností najít spojence, kteří nám pomůžou kobru zničit.“

„Kdo je ten had? Viděl jsi ve snu jeho tvář?“

„Vím, že stál blízko otcova trůnu. Viděl jsem, jak byl propleten s větvemi stromu a dodával jim sílu.“ Taita zmlkl a pak, jako by se náhle rozhodl, pokračoval: „Naja! Tak se ta kobra jmenuje.“

Nefer na něj nevěřicně zíral. „Naja?“ zašeptal. „Naja! Teď už vím, proč se nemůžeme vrátit do Théb.“ Po krátké odmlce dodal: „Jenže ve východních zemích budeme vyhnanci. Žebráci.“

„Vize ukázala, že vyrosteš do síly. Musíme věřit prorocství labyrintů Ammon Ra.“

Přes smutek nad otcovým osudem Nefer konečně usnul. Taita ho probudil před svítáním. Znovu nasedli na koně a pokračovali v cestě na východ. Kamenitý terén zůstal za nimi a Nefer v ranním větru ucítil slanou vůni moře.

„V přístavu Seged najdeme loď, která nás dopraví do země Hurrianů. Sargon, král Asýrie a Babylonu, mocných království mezi řekami Eufrat a Tigris, je otcův vazal. Je vázán smlouvou o pomoci proti Hyksósům a všem našim společným nepřátelům. Doufám, že Sargon smlouvu dodrží, protože je to čestný muž. Musíme věřit, že nás přijme a podpoří tvůj nárok na trůn sjednoceného Egypta.“

Dojeli na vrchol příštího stoupání a před sebou uviděli moře třpytící se v paprscích vycházejícího slunce jako bronz čerstvě vykovaného štítu. „Na pobřeží dojedeme ještě dnes před západem slunce,“ odhadl Taita vzdálenost. Pak se otočil a přimhouřenýma očima zkoumal obzor. Strnul, když nad plání uviděl ne jedno, ale hned čtyři oddělená mračna žlutého prachu.

„Zase ten Hilto,“ vykřikl. „Neměl jsem být tak bláhový a myslet si, že se jen tak lehce vzdá.“ Aby měl lepší rozhled, postavil se na koňský hřbet. „Musel kamenitý úsek v noci objet. Teď vozy rozvinul a v široké frontě hledá naše stopy. Nepotřebuje ani jasnovidce, aby věděl, že musíme na východ k pobřeží.“

Spěšně se rozhlédl kolem po nějakém úkrytu. Jenže otevřená pláň před nimi postrádala jakoukoliv nerovnost. Konečně zahlédl nevýraznou terénní vlnu, která by snad mohla poskytnout jakýs takýs úkryt, pokud by se k ní ovšem dostali včas.

„Seskoč!“ přikázal Neferovi. „Musíme se držet při zemi a nesmíme zvedat prach, aby nás nezpозorovali.“ V duchu si vyčítal, že se v noci nesnažil zakrývat stopy. Vybočili ze směru a vedli koně ke spásnému záhybu země. Taita se vyhýbal úsekům měkkého písku a využíval holého kamenitého podkladu, kde nezůstávaly žádné stopy. Když konečně došli na místo, zjistili, že prohlubeň je pro stojící koně příliš mělká.

Nefer se úzkostlivě ohlížel zpátky. Nejbližší sloup prachu byl už vzdálený pár mil a rychle se přibližoval. Ostatní s ním vytvářely široký půlkruh.

„Tady se neschováme, obkličují nás.“ Taita sklouzl ze zad kobyly, tiše jí domlouval a pak se sklonil a hladil jí přední nohy. Klisna řetala a podupávala, ale stařec vytrval, až nakonec váhavě klesla na zem a zůstala ležet na boku. Frkáním dávala najevo svou nelibost. Taita jí suknicí zakryl oči, aby se nepokusila znovu vstát.

Pak rychle odešel k Neferovu hřebci a stejným trikem ho dostal na zem. „Lehni si před jeho hlavu a zadrž ho, kdyby se chtěl postavit,“ přikázal Neferovi.

Od chvíle, kdy Nefer zjistil, že otec nežije, se poprvé usmál. Taitovy způsoby zacházení se zvířaty ho vždycky pobavily. „Tato, jak jsi je k tomu donutil?“

„Když k nimi promluvíš tak, aby ti rozuměli, udělají všecko, co jim řekneš. Ale teď už lež vedle svého koně a uklidňuj ho.“

Zalehli ke koním a pozorovali sloupy prachu. „Na kameni naše stopy nenajdou,“ ujišťoval se Nefer.

Taita něco zabručel a dál sledoval, jak se mračno blíží. V horším vzduchu se vlnilo a deformovalo jako obraz dna pod vodou. Jeho pohyb ze strany na stranu prozrazoval, že posádka vozu hledá jejich stopy. Náhle mrak zamířil přímo k nim.

Vůz už byl tak blízko, že dokázali rozeznat jednotlivé muže, kteří v něm jeli. Sklonění přes čelní desku upřeně pozorovali zem. Náhle Taita vyděšeně zamumlal: „Proboha, oni s sebou mají núbijského stopaře!“

Čelenka z volavčího peří na hlavě urostlého černého muže zvětšovala jeho výšku. Dvě stě padesát kroků před nimi Núbijec seskočil z vozu a běžel před spřežením.

„Dojeli k místu, kde jsme odbočili,“ zašeptal Taita. „Kéž Hór skryje naše stopy před tím černým divochem! Povídá se, že núbijský stopař dokáže najít i stopu, kterou letící vlaštovka zanechá ve vzduchu.“

Núbijec varovně vztyčenou rukou zastavil vůz tam, kde zahnuhli na tvrdou zem. Sehnutý do pasu obcházel holou zem a hledal ztracené stopy. Z dálky připomínal ptáka písaře lovícího hady.

„Nemohl bys nám přičarovat neviditelnost, Tato?“ zašeptal Nefer prosebně. Taita už toho kouzla použil při lovu gazel na otevřené pláni a většinou dokázal přilákat zvířata na jistý dostřel šípu. Stařec neodpověděl. Nefer na něj pohlédl a viděl, že v prstech žmoulá svůj nejmocnější talisman – zlatý amulet královny Lostris. Uvnitř byl pramínek královniných vlasů, které jí Taita odstříhl, když její tělo leželo na stole balzamovačů. Taita amulet přiložil ke rtům a začal odříkávat modlitbu pro ukrytí před zraky nepřítele.

Núbijec na pláni se narovnal a pohlédl přímo k nim.

„Našel znovu naši stopu,“ zašeptal Nefer, když černoch bez váhání vyrazil novým směrem.

„Znám toho černého dábla,“ zašeptal Taita. „Je to šaman kmene Usbak a jmenuje se Bay.“

Nefer ustrašeně pozoroval vozy, které se k nim nezadržitelně blížily. Vozka na podlážce čelního vozu měl dostatečný rozhled, aby je uviděl, ale zdálo se, že o nich nemá nejmenší tušení.

Jak se přední vůz blížil, poznali, že ho řídí sám Hilto. Do konce zřetelně viděli i svislou bílou jizvu na jeho tváři. Na okamžik se zdálo, že jeho ostré sokolí oči hledí přímo na Nefera.

„Nehýbej se!“ Taitův hlas ševelil tiše jako lehká bríza.

Núbijský stopař už byl tak blízko, že Nefer viděl jednotlivé talismany na jeho náhrdelníku, který se mu houpal na široké hrudi. Bay náhle zastavil a jeho zjizvenou tvář zbrázdily vrásky. Pomalu otáčel hlavu na všechny strany a čenichal jako lovecký pes, který navětrí pach zvěře.

„Nehýbej se!“ opakoval Taita. „Cítí nás.“

Bay popošel pár kroků, znovu se zastavil a zvedl ruku. Vůz k němu dojel a koně zneklidněli. Hilto přejel násadou kopí po čelní desce vozu a zvuk zvýrazněný okolním tichem se nesl plání.

Bay hleděl upřeně do Neferovy tváře a Nefer se snažil jeho temný neúprosný pohled vydržet, jenže oči mu začaly slzet. Stopař sáhl po jednom z amuletů v náhrdelníku – bludné kůstce z hrudi lva lidožrouta. Podobnou kost měl ve svém arzenálu i Taita.

Núbijec začal zpívat tichým monotónním basem, který je pro Afričany typický.

„Proniká mým krytem,“ suše konstatoval Taita. Znenadání se Bay zašklebil a namířil kostí rovnou k nim. Hilto překvapením vykřikl, když se Taita s Neferem náhle zjevili na pláni padesát kroků před ním.

„Princi Nefere! Hledáme tě už třicátý den. Díky velkému Hórovi a Osirisovi jsme tě konečně našli.“

Nefer vzdychl a vstal. Hilto k němu dojel, seskočil z vozu a poklekl před ním na jedno koleno. Sňal z hlavy šišatou bron-

zovou helmici a hlasem zvyklým udílet rozkazy zvolal: „Faraon je mrtev! Sláva tobě, faraone Nefere Seti! Ať žiješ věčně!“

Seti bylo princovo božské jméno, jedno z pěti mocných jmen, které mu dali při narození. Jenže ho nesměl užívat do chvíle, než o jeho nástupnictví nebude pochyb a bude mít nárok, aby ho lidé zdravili jako faraona.

„Faraone! Mocný býku! Přišli jsme, abychom tě odvedli do svatého města Théb, kde povstaneš ve své božské podobě zlatého Hóra.“

„A co když s tebou odmítnu jet, Hilto?“ zeptal se Nefer.

Hilto se zatvářil zoufale. „Při veškeré lásce a oddanosti, faraone, podle nejpřísnějšího rozkazu egyptského regenta tě musím dopravit do Théb. Musím ten rozkaz splnit i proti tvé vůli.“

Nefer úkosem pohlédl na Taitu a koutkem úst se zeptal: „Co mám dělat?“

„Musíme s nimi.“

Vraceli se do Théb s eskortou padesáti válečných vozů pod vedením Hilta. Poslušni striktních příkazů, zamířili nejdříve do oázy Boss. Do Théb Hilto vyslal rychlé jezdce a regent Egypta lord Naja přijel do oázy osobně faraona uvítat.

Švadrona vozů pokrytých prachem vjela po měsíci putování divočinou do oázy. Ve stínu palmového háje je čekala celá Pta-hova legie seřazená v přehlídkové formaci. Gardisté měli meče v pochvách a místo zbraněmi mávali palmovými ratolestmi. Zpívali přitom hymnus oslavující budoucího vládce.

Seti, mocný býk.

Milovaný pravdou.

Muž dvou paní, Nekhbet a Wadjed.

Divoký had, velký svou silou.

Hór ze zlata, jenž srdcím káže bít.

Pán trávy a včel.

Seti, syn Ra, boha slunce,

ať žije věčně!

Nefer stál na podlážce čelního vozu mezi Hiltem a Taitou. Oděv měl špinavý a potrhaný a lokny hustých vlasů spleené prachem a potem. Slunce mu osmahlo tvář do barvy zralých mandlí. Hilto projížděl dlouhým špalírem vojáků a Nefer se plaše usmíval na ty, které poznal. Odpovídali mu pozdravným voláním. Nedávno milovali jeho otce a dnes svou lásku prokázovali jemu.

Uprostřed oázy stála skupina pestrobarevných stanů. Před největším z nich čekal na prince lord Naja obklopený suitou dvořanů, šlechticů a kněží. Mocný a okázalý v roli regenta zářil zlatem a drahokamy a šířil kolem sebe libou vůni vzácných parfémů a voňavých mastí.

Po jeho bocích stály dcery Tamosova královského domu princezny Hesperet a Merykara. Z jejich perlově bílých tváří hleděly velké oči podmalované černým antimonovým práškem a nabarvené bradavky nahých prsů se jim červenaly jako zralé třešně. Paruky z koňských žíní se zdály být neúměrně velké pro jejich drobné rozkošné hlavy. Oblečené v sukénkách ověšených perlami a zlatem stály nehybně jako vyřezávané hračky.

Hilto zastavil, lord Naja přistoupil k vozu, zvedl umouněného chlapce a postavil ho na zem. Nefer neměl možnost se vykoupat od chvíle, kdy opustil Gebel Nagaru, a páchl jako starý kozel.

„Zdravím tě, faraone, jako tvůj poručník. Budu tvým věrným sluhou a společníkem. Necht' žiješ tisíc let!“ zanotoval dostatečně hlasitě, aby jeho doprovodu neušlo jediné slovo. Pak vzal Nefera za ruku a posadil ho na obřadní stupeň vyřezaný ze vzácného černého dřeva dovezeného z vnitrozemí Afriky. Poklekl před ním a bez nejmenší známky odporu mu políbil podřené umouněné nohy. Za polámanými nehty na prstech princových chodidel se černaly pŕlměsíčky usazené špíny.

Potom Naja vstal, pomohl faraonovi na nohy, stáhl z něj potrhanou suknicu a postupně otáčel chlapce tak, aby všichni dobře viděli královské tetování.

„Buď pozdraven faraon Nefer Seti, bůh a syn bohů! Pohleďte na toto znamení. Všichni národové této země vizte tuto značku a třešte před mocí krále. Pokloňte se mocnému faraonovi.“

Z řad vojáků a dvořanů okolo pódia zazněl mohutný chór výkřiků. „Zdráv buď, faraone! Žij na věky ve své moci a majestátu!“

Naja přivedl princezny. Poklekly před svým bratrem, aby mu složily přísahu věrnosti. Jejich hlas nebylo zpočátku téměř slyšet, jenže pak to mladší Merykara nevydržela, vyskočila na stupeň a přiběhla k bratrovi. „Nefere,“ vypískla, „tolik jsi mi chyběl. Už jsem myslela, žeš umřel.“ Nefer ji rozpačitě objal, dívka se zachichotala a rychle se odtáhla. „Ty tak strašně smrdíš.“

Naja pokynul jedné z vychovatelek, aby dívčinu odvedla. Mocní egyptští šlechtici v čele se členy státní rady jeden po druhém přistupovali k novému faraonovi a přísahali mu věrnost. Nepříjemná chvíle nastala, když faraon přelétl zrakem shromáždění a zeptal se: „Kde je můj strýc Kratas? Proč mě nepřišel pozdravit?“

Talla překotně mumlal uklidňující vysvětlení. „Lord Kratas se nemohl dostavit. Vysvětlíme to Jeho Majestátu později.“ Starý a slabý Talla teď zastával funkci prezidenta rady a Naja ho plně ovládal.

Regent ceremoniál ukončil. „Faraon se vrátil z dlouhé cesty. Potřebuje si odpočinout, než povede průvod do hlavního města.“

Obřadně vzal Nefera za ruku a odvedl ho do královského stanu, jehož prostorné chodby a salony by mohly pojmout celý regiment vojáků. Čekala tam na něho kohorta sloužících: mistr šatníků, kadeřníci a voňavkáři, správce královských klenotů, komorníci, manikéři, maséři a lazebnice.

Taita se rozhodl, že zůstane chlapci nablízku, aby ho mohl chránit, a tak se snažil nenápadně přidat k doprovodu. Ale jeho vysoká hubená postava a stříbrné vlasy ho spolehlivě odlišovaly. Taitova sláva a pověst způsobily, že nikde v zemi neudělal bez povšimnutí ani krok. Téměř okamžitě ho zastavil důstojník Najova štábu. „Buď zdráv, lorde Taito! Nechtě se bohové na

tebe nepřestanou usmívat.“ Třebaže faraon Tamos Taitu povýšil do šlechtického stavu v den, kdy ho osvobodil z otroctví, stařec zrozpačitěl, kdykoliv ho někdo tímto titulem oslovil.

„Posílá mě pro tebe egyptský regent.“ Důstojník pohlédl na mágovo ušpiněné oblečení a staré zaprášené sandály. „Uděláš líp, když se před ním neobjevíš v tomto oděvu. Lord Naja nemá rád nepříjemné pachy a špinavé šaty.“

Stan lorda Naji byl větší a luxusnější než faraonův. Jeho trůn, vyřezávaný z ebenu a slonoviny, zdobila symbolická zpodobnění všech egyptských bohů vytvarovaná ze zlata a vzácnějšího stříbra. Písčitou zem pokrývaly vlněné koberce z Hurie s převládajícími odstíny zelené barvy, která měla symbolizovat pole lemující břehy Nilu. Když Naja povýšil do funkce regenta, zvolil si zelenou za barvu svého domu.

Naja věřil, že příjemné vůně přilákají bohy blíž, a proto nechal na tyče stanu zavěsit stříbrné nádoby se zapáleným kadidlem a na nízkém stolečku před jeho trůnem stály otevřené lahvičky s parfémy. Regent odložil paruku a otrok mu na oholené temeno posadil homoli navoněného včelího vosku. Jak vosk tál, stékal mu po krku a tváři a příjemně studil.

Vnitřek stanu překypoval vůněmi jako květinová zahrada. Dokonce i dvořané, vyslanci a prosebníci byli nuceni předstoupovat před Jeho Excelenci vykoupání a navonění. Taita důstojníkovy rady uposlechl. Stříbrné kaskády umytých vlasů mu padaly přes ramena a jeho čerstvě vypraná plátěná róba zářila bělostí. Ve vstupu do stanu poklekl a poklonil se trůnu. Přivítal ho šum komentářů a dohadů. Vyslanci cizích zemí si ho zvědavě prohlíželi a Taita často zaslechl své jméno. I válečníci a kněží skláněli hlavy a šeptali si:

„To je ten mág.“

„Svatý Taita, mistr labyrintů.“

„Taita, zraněné Hórovo oko.“

Lord Naja zvedl zrak od pergamenu a usmál se na shromáždění. Naja byl bezesporu nádherný muž a rysy jeho tváře při-

pomínaly sochu. Měl úzký rovný nos a živé inteligentní oči barvy zlatého achátu. Jen mírně nedůtklivé rty dojem trochu kazily. Obnažená hrud' postrádala jediné známky tuku a tvrdé svaly na štíhlých pažích svědčily o jeho síle.

Taita rychlým pohledem přešel tváře mužů poblíž trůnu. Za krátký čas po Tamosově smrti došlo k radikálnímu přerozdělení oblíbenosti. Mnoho známých tváří chybělo a jiné vystoupily ze stínu na výsluní regentovy přízně. Patřil mezi ně i Asmor, velitel Ptahovy gardy.

„Přistup blíž, lorde Taito,“ vyzval ho Naja příjemným, tichým hlasem. Stařec vykročil ke trůnu a zástup dvořanů mu ochotně uvolňoval cestu. Regent se na starce mile usmál. „Ty víš, jak vysoko stojíš v naší přízni. Splnil jsi povinnost, kterou tě poctil faraon Tamos. Dal jsi princí Neferovi řádný výcvik a nedocenitelné rady.“ Taitu zarazila vřelost, s jakou byl přijat, ale nedal to na sobě znát. „Teď, když se z prince stal faraon Seti, bude ještě víc potřebovat ruku, která by ho vedla.“

„Ať žije věčně,“ odpověděl Taita.

Naja pokynul rukou. „Sedni si tady do stínu mého trůnu. I já budu při vyřizování faraonových záležitostí potřebovat tvou moudrost a tvé zkušenosti.“

Taita na něj vděčně pohlédl. „Královský regent mi dává víc, než si zasloužím.“ Považoval za rozumné před nepřitelem skrýt své skutečné smýšlení. Přijal nabízené místo, ale odsunul hedvábnou podušku a usedl na holý koberec. Seděl vzpřímený, s rovnými rameny.

Regent pokračoval v projednávání záležitostí státu. Právě se dělily statky generála Kratase, který byl prohlášen za zrádce, a veškerý jeho majetek připadl koruně. „Z vlastnictví zrádce Kratase připadnou chrámu Hapi a kněžím mystérií,“ četl Naja z papyru, „všechny pozemky a stavby na východním břehu řeky mezi Abnubem a Denderou.“

Při těch slovech Taita vzpomněl na starého přítele, ale svůj smutek nedal najevo ani náznakem. Během cesty z pouště mu Hilto vyličil okolnosti Kratasovy smrti. „Všichni mužové, dobré a šlechtné nevyjímaje,“ řekl na závěr, „chodí kolem

regenta po špičkách. Menset, bývalý prezident státní rady, je mrtvý. Zemřel ve spánku. Jenže se najdou takoví, co tvrdí, že mu někdo na cestu do stínů pomohl. Cinku popravili za zradu, třebaže už neměl ani na to, aby podvedl svou starou ženu. Regent jeho majetek zkonfiskoval. S nimi odešla do podsvětí ještě padesátka dalších a v radě teď sedí Najovi psi.“

Kratas byl pro Taitu posledním poutem, které ho spojovalo se zlatými dny mládí strávenými s Tanusem a Lostris. Taita ho měl moc rád.

„Z majetku zrádce Kratase případně regentu Egypta proso uskladněné v sýpkách v Athribis,“ pokračoval Naja ve čtení.

Prohnaný generál Kratas investoval do obchodu s prosem a zásoby, které nashromáždil, by stačily naplnit padesát lodic. Naja si tak nechal za svůj podíl na vraždě velkolepě zaplatit.

„Tyto zásoby budou využity pro veřejné blaho.“ Účel vlastnění byl zdůvodněn a Taita přemýšlel, kdo v tomto případě bude termín „veřejné blaho“ specifikovat.

Kněží a písaři měli napilno se záznamem probíhajícího dělení. Výroky zapisovali na hliněné desky, které budou uloženy v chrámovém archivu. Taita poslouchal a svůj hněv i žal držel pod zámekem.

„A nyní přistoupíme k jiné důležité záležitosti,“ ohlásil Naja, když zbavil Kratasovy dědice pozůstalosti a sám se obohatil o tři sta tisíc zlatých kroužků. „Musíme uvážit status a blahobyť princezen královského domu Heseret a Merykary. Konzultoval jsem tu věc se státní radou. Měl bych si je obě vzít za manželky. Jako moje ženy budou požívat mé plné ochrany. Protože patronkou obou dívek je bohyně Isis, přikázal jsem kněžím jejího chrámu, aby se poradili s věštcí. Zjistili, že bohyně je těmto sňatkům příznivě nakloněná. Svatební obřady se budou konat v chrámu Isis v Luxoru první den úplňku, který nastane po pohřbu faraona Tamose a korunovací jeho dědice, prince Nefera.“

Regentovo prohlášení vyvolalo neklid a šum. Politický význam takového dvojitého sňatku byl přímo kolosální. Každý z přítomných věděl, že těmito svazky se Naja zařadí mezi čle-

ny Tamosova královského domu a stane se prvním v řadě následníků trůnu.

Taitu zamrazilo do morku kostí. Bylo to, jako by právě nad Neferem vyslechl rozsudek smrti ohlášený z Bílé věže v centru Théb. Do požadovaných sedmdesáti dnů na balzamování těla zemřelého faraona zbývalo už jen dvanáct. A po uložení Tamose do jeho hrobky v Údolí králů na západním břehu Nilu proběhne korunovace jeho nástupce a svatby obou posledních dcer.

Potom kobra udeří znovu. Taita cítil, že k tomu určitě dojde. Z jeho myšlenek na nebezpečí hrozící principi ho vytrhl všeobecný ruch. Taita si ani nevšiml, že regent právě prohlásil sezení za skončené a vstal. Taita se přidal k ostatním a odcházel ze stanu hlavním vchodem.

Plukovník Asmor mu s úsměvem a hlubokou poklonou zastoupil cestu. „Regent Egypta lord Naja si přeje, abys zůstal. Zve tě na soukromou audienci.“

Asmor teď zastával post plukovníka regentovy tělesné stráže s titulem Nejlepší z deseti tisíc. V krátkém čase se z něj stal mocný muž s velkým vlivem. Taita neměl jak odmítnout, a tak přikývl. „Jsem sluha faraona i jeho regenta. Nechť oba žijí tisíc let!“

Asmor ho odvedl do zadní části stanu a podržel mu zámek, aby mohl projít. Ocitli se venku v palmovém hájku. Došli k osamocenému stanu s jedinou místností. Kolem něj stálo dvanáct ozbrojených strážců. Bez regentova pozvání se k tomuto místu tajných porad nesměl nikdo ani přiblížit. Na Asmorův rozkaz strážce u vchodu ustoupily a Taita vešel do stinného interiéru.

Naja vzhlédl od bronzové mísy, ve které si myl ruce. „Buď vítán, velký mágu!“ Srdečně se usmál a pokynul rukou k poduškárně na koberci uprostřed stanu. Asmor s taseným mečem v ruce se posadil ke vstupu.

Naja odložil šperky a insignie svého úřadu, usedl na podušku naproti Taitovi a ukázal na ták se sladkostmi a zlatými miskami s šerbetem. „Posluž si.“

Taita by nejraději odmítl, jenže tím by dal najevo své nepřátelství.

Prozatím nebylo důvodu, proč by měl Naju varovat, že ví o jeho zločinech i ambicích a že tuší, jak mívá naložit s novým faraonem. Sklonil proto hlavu, poděkoval a sáhl po zlaté misce, která stála nejdál. Čekal, až si vezme také regent. Naja tak vzápětí učinil a bez váhání se napil.

Taita pozvedl misku ke rtům, usrkl osvěžujícího nápoje a podržel ho na jazyku. Už potkal i takové, kteří se chlubil, že znají jedy bez chuti, a proto nezjistitelné. Sám studoval a znal všechny žíravé prvky a poznal by jejich chuť, i kdyby byla maskovaná trpkým ovocem. Studený čaj byl čistý a Taita ho s potěšením polkl.

„Díky za důvěru,“ řekl Naja vážně a Taita věděl, že za tím vězí víc než pouhé přijetí nápoje.

„Jsem služebník krále, a proto i jeho regenta.“

„Pro korunu jsi člověk nevyčísitelné ceny,“ lichotil mu Naja. „Věrně jsi sloužil třem faraonům a všichni spoléhali na tvé rady.“

„Přeceňuješ mě, lorde regente. Jsem starý a slabý muž.“

Naja se usmál. „Starý, říkáš? Ano, jsi starý. Stejně starý a monumentální jako hora. Slyšel jsem, že ti je přes dvě stě let.“ Taita sklonil hlavu, aniž Najův výrok potvrdil nebo popřel. „Ale slabý nejsi. Všichni vědí, že tvá moudrost je bez hranic. Znáš prý dokonce i tajemství věčného života.“

Lichocení bylo tak zjevné a neskrývané, že Taita pro ně hledal vysvětlení. Naja se odmlčel a s očekáváním ho pozoroval. Co čeká, že uslyší? Taita mu pohlédl do očí a soustředil se, aby uhádl jeho myšlenky. Zjistil, že jsou prchavé a nestálé jako mihotavé stíny netopýrů na zšeřelém večerním nebi.

Podářilo se mu spolehlivě dešifrovat jen jedinou jeho myšlenku, a ta stačila, aby pochopil, co po něm Naja chce. To zjištění mu dodalo sílu a cesta se před ním otevřela jako brány dobytého města.

„Po tisíce let hledají králové a učenci tajemství věčného života,“ odpověděl tiše.

„Možná ho jeden z nich našel.“ Naja s lokty na kolenou se dychtivě nahnul kupředu.

„Můj lorde, tvá slova jsou příliš vážná pro starce, jako jsem já. Dvě stě let není věčnost.“ Taita omluvně rozhodil ruce, ale sklopil zrak a dovolil, aby Naja z jeho polovičního odmítnutí vyčetl to, co vyčíst chtěl. Dvojitou korunu a věčný život, pomyslel si stařec a v duchu se usmál. Regentovy touhy jsou prosté a není jich mnoho.

Naja se napřimil. „Promluvíme si o těchto záležitostech jindy.“ V jeho žlutých očích zablýskla světlá triumfu. „Ale teď k jiné věci, na kterou bych se tě rád zeptal. Bude to způsob, jak si ověříš, že mé dobré mínění o tobě je plně oprávněné. Poznáš, že má vděčnost nezná mezí.“

Krouť se jako úhoř, pomyslel si Taita, a já jsem ho kdysi považoval za tupého, zabeďněného válečníka. Dokáže zakrýt světlo své lucerny přede všemi. Ale nahlas řekl: „Neodepřu faraonovu regentovi žádné přání, pokud jeho splnění bude v mé moci.“

„Jsi znalec labyrintů Ammon Ra,“ pokračoval Naja tónem, který nepřipouštěl odmítnutí.

Taita nahlédl hlouběji do stinných ambicí tohoto muže a žasl. Nejen koruna a život věčný! Chce ještě, aby se před ním otevřela budoucnost. Pokorně přikývl. „Můj lorde, celý život jsem studoval mystéria, snad jsem se i něco naučil.“

„Celý dlouhý život.“ Naja zdůraznil slovo dlouhý. „A naučil ses hodně.“

Taita se uklonil a mlčel. Proč se mi vždycky zdálo, že mě chce zabít? ptal se sám sebe. Vždyť mě bude chránit vlastním životem, protože věří, že ve svých rukou držím klíč k nesmrtelnosti.

„Taito, ty, kterého milují bozi i králové, přál bych si, abys kvůli mně navštívil labyrinty Ammon Ra.“

„Můj lorde, já jsem ještě nikdy nenavštívil labyrinty kvůli nikomu, kdo nebyl královna či faraon nebo nebyl na trůn našeho Egypta předurčen.“

„Je docela možné, že tě právě taková osoba o to žádá,“ prohlásil Naja významně.

Sám velký Hór mi tě poslal, jásal v duchu Taita. Odevzdává tě do mých rukou. „Skláním se před přáním faraonova regenta.“

„Navštívíš labyrinty Ammon Ra ještě dnes? Velice toužím poznat přání bohů.“ Najovy nádherné rysy poznamenala dychtivost.

„Návštěva labyrintů není lehká pro nikoho,“ varoval ho Taita. „Velké nebezpečí nehrozí jen mně, ale i tomu, kdo mě o to žádá. A příprava na cestu do budoucnosti vyžaduje jistý čas.“

Naja byl viditelně zklamaný. „Jak dlouho?“

Taita vzal hlavu do dlaní a předstíral hluboké zamyšlení. Jen ať chvíli čichá k návnadě, aspoň potom o to dychtivěji háček spolkne. „V první den festivalu Býka z Apisu.“

Když příštího rána faraon Nefer Seti vyšel z velkého stanu, už to nebyl ten ušmudlaný páchnoucí otrhánek, který včera přijel do oázy Boss.

S rozhodností hodnou krále rozhořčeně odmítl pokusy dvorních kadeřníků, kteří mu chtěli oholit hlavu. Místo toho mu tmavé vlnité vlasy umyli voňavým roztokem, že na ranním slunci svítily ohnivým leskem. Na čele mu seděla zlatá čelenka *uraeus* zobrazující Nekhbet, supí bohyni, a kobru Najy s očima z rudého a modrého skla. Falešná bradka – odznak královské hodnosti – dodávala jeho mladé tváři potřebnou vážnost. Zkušeně provedené líčení zdůraznilo nádheru králova vzhledu a celkový efekt umocňovaly umělé nehty z tepaného zlata a sandály z téhož kovu. Na hrudi měl jeden z nejcennějších korunovačních klenotů Egypta – Tamosův medailon zobrazující boha Hóra jako sokola. Davy čekající před stanem vzdychly obdivem a bázni a lidé v pokoře padali k zemi. Na prsou nesl zkřížené symboly moci berlu a důtky a na mladíka jeho věku kráčel pevným krokem. Upřeně hleděl před sebe, dokud v čele davu koutkem oka nezahlédl Taitu. Podíval se na starce, vyvrátil oči v sloup a drobným uličnickým gestem naznačil rezignaci.

Krok za ním se v oblaku vůní nesl lord Naja. U boku mu visel modrý meč a na pravé paži měl přivázanou sokolí pečeť.

Za nimi šly obě princezny se zlatými pery bohyně Isis ve vlasech a zlatými prsteny na ruku i nohu. Už nebyly jako

včera oděny do nepohodlných rób posázených drahými kame-ny. Od krku až po kotníky je halily dlouhé šaty z plátna tak jemného, že byly průsvitné jako jitřní mlha nad Nilem. Na rozdíl od Merykary, která měla dlouhé štíhlé údy a plochou chla-peakou hrud', Heseretino tělo nabízelo očím smyslné křivky. Růžové hroty jejích prsů vyzývavě zvedaly průzračné záhy- by šatu a pod břichem se v hnízdě stehen rýsoval stín temné- ho trojúhelníku.

Faraon nastoupil do obřadního kočáru a usedl na vyvýše- ný trůn. Po jeho pravici stál lord Naja a princezny mu sedě- ly u nohou.

Kněží ze všech padesáti thébských chrámů se zařadili před kočár a za zvuků lyr, bubnů, sister a rohů spustili kvílivé chva- lozpěvy a supliky k bohům.

Za kočár nastoupili Asmorovi strážci a za ně zapadla Hiltova švadrona čerstvě vyleštěných válečných vozů ozdobených vlajkami a květinami. Ve hřívách koní svítily zapletené stuž- ky a srst se jim leskla jako vzácný kov. Krky sněhově bílých volů v postraňcích královského vozu zdobily věnce lilií a lek- nínů a jejich mohutné rohy, a dokonce i kopyta pokrýval zla- tý potah.

Spřežení řídili černí núbijští otroci, jejichž nahá těla natřená olejem se leskla na slunci. Holé hlavy a ostatní části těl zba- vené chlupů zdůrazňovaly velikost jejich genitálií. Černí jako Seth vytvářeli zářející kontrast k neposkvřené běli volů. Když konečně pobídlí tažná zvířata k pomalému těžkopád- nému kroku, z tisíce hrdel válečníků Ptahovy gardy zahřměl hymnus chvály. Hlavní městskou bránu a koruny hradeb obsa- dily davy jásajících obyvatel. Cestu ke chrámu pokrýval kobe- rec květin a palmových ratolestí.

Hradby, domy i věže v Thébách byly postaveny z hliněných cihel sušených na slunci. Kamenné kvádry se používaly vý- hradně na stavbu chrámů a hrobek. Ale v údolí Nilu přšlo jen vzácně a hliněné stavby zůstávaly v dobrém stavu po celá sta- letí. Dnes byly do poslední čerstvě nabílené a ověšené zástava- mi nebesky modré barvy Tamosova domu.

Průvod vyjel z brány a prodíral se zástupy rozjásaných lidí, kteří úzké uličky doslova ucpali. Mnozí radostí plakali. Královský kočár postupoval želvím tempem. U každého z chrámů kolem cesty zastavil a faraon vystoupil, aby obětoval bohu, kterému byl ten který chrám zasvěcen.

K dokům na břehu řeky, kde je čekala královská vlajková loď, která je měla přepravit na západní břeh k Memnonovu paláci, přijeli teprve pozdě odpoledne. Když byl celý průvod na palubě, dvě stovky veslařů se opřelo do vesel. V rytmu bubnu vesla padala dolů a zvedala se mokrá a lesklá jako křídla gigantické volavky.

Královskou loď doprovázelo přes řeku množství nejrůznějších malých lodic. Ovšem vyložením na západním břehu královy povinnosti pro tento den zdaleka nekončily.

Než vjeli na vyvýšenou cestu k pohřebnímu chrámu Neferova otce faraona Tamose, byla už tma. Kolem ohňů osvětlujících cestu se bavil lid rozveselený pivem a vínem z královských sklepů. Před Tamosovým chrámem přivítal faraona Setiho ohlušující pozdravný ryk a provázel ho vzhůru schodištěm lemovaným žulovými sochami otce a jeho patrona, boha Hóra, zobrazeného ve stovce božských převleků: Hór jako dítě Harpokratovo s loknami vlasů a palcem v puse, Hór sající mléko z prsu Isis, Hór v podobě lotosového květu či slunečního kotouče s parukou. Nechybělo ani obvyklé ztvárnění boha se sokolí hlavou.

Lord Naja s kněžími zavedli mladého faraona do Síně žalu, na posvátné místo, kde na balzamovací desce z černého dioritu ležela Tamosova mumie. Černá socha boha hřbitovů Anubise hlídala alabastrové kanopy s královými vnitřnostmi, uložené v oddělené boční svatyni.

V druhé, protilehlé svatyni čekal na faraonovo tělo zlatý sarkofág. Faraonův portrét na víku byl rovněž ze zlata a působil tak živě, až se Neferovi žalem srdce sevřelo a do očí mu vhrkly slzy. Zbavil se jich zamrknáním a následoval velebně k balzamovacímu stolu.

Naja se postavil na opačný konec kamenné desky naproti Neferovi a velekněz stojící u hlavy mrtvého zahájil obřad otvírání úst. Dva kněží stáhli z mumie plátěnou příkrývku a Nefer nechtěně couvl, když spatřil otcovo tělo.

V době, kdy se Nefer s Taitou toulali v poušti, balzamovači dlouhé týdny pracovali na těle mrtvého faraona. Nejdřív dlouhou stříbrnou lžičkou vybrali přes nosní dírky obsah faraonovy lebky a odstranili oční bulvy, které rychle podléhají zkáze. Oční důlky, stejně jako celou lebeční dutinu, naplnili solí a voňavými bylinami. S výjimkou hlavy pak tělo ponořili do vysoce koncentrovaného alkalického roztoku. V lázni, kterou denně vyměňovali, nechali tělo máčet třicet dnů. Za tu dobu se veškerý tuk rozpustil a kůže se sloupala. Jen hlava zůstala nedotčena.

Když nakonec tělo z lázně vytáhli a položili na dioritovou desku, omyli ho tinkturou z bylin a natřeli oleji. Břišní dutinu vycpali plátěnými poduškami nasáklými pryskyřicí a voskem. Ránu po smrtícím šípu pečlivě sešili a zakryli zlatými amulety s drahými kameny. Zlomený dřík smrtícího šípu s hrotem balzamovači odstranili hned na počátku procedury, a když ho prozkoumala státní rada, uložili ho do zlatého pouzdra. Skončí spolu s tělem v hrobce jako mocné kouzlo proti všudypřítomnému zlu, které by mohlo faraona překvapit na cestě do záhrobí.

Dalších čtyřicet dnů tělo vysoušel horký pouštní vítr proudící síní, až bylo suché jako dříví na topení a mohlo být ovázáno.

Balzamovači ukládali plátěné obvazy rafinovaným způsobem a sbor kněží jim k tomu zpíval a modlil se. Pod obvazy vložili vzácné amulety a talismany a každou vrstvu natřeli pryskyřicí, která po čase ztvrdla a vytvořila lesklý krunýř. Jen hlava zůstala volná. Celý týden předcházející rituálu otvírání úst se zkušený tým maskérů z cechu balzamovačů snažil králův obličej uvést voskem a líčidly do životní krásy.

Chybějící oči nahradili věrnými replikami z křišťálu a obsidiánu. V průhledném bělmu seděly duhovky a zornice věrně imitující barvu skutečných faraonových očí. Nefer s úžasem zíral

na skleněné zřítelnice vyzařující inteligenci jako za živa a měl dojem, že otcova víčka každým okamžikem zamrkají a zornice se mu rozšíří, až ho pozná. Jemně tvarované rty s vrstvou růže jen čekaly na úsměv a nalíčená hedvábná pleť se zdála být teplá a živá, jako by pod ní stále prouдила krev. Umyté vlasy měl učesané do tmavých loken, které Nefer tak důvěrně znal.

Lord Naja s veleknězem a sborem už začali zpěvně recitovat formule zahánějící druhou smrt, ale Nefer stále nemohl odtrhnout zrak od otcovy tváře.

Je odrazem, ne zrcadlem.

Je hudbou, ne lyrou.

Je kamenem, ne dlátem.

Bude žít navždy.

Velekněz přistoupil k chlapci a podal mu zlatou lžičku. Kněží Nefera důkladně poučili, jak má rituál vypadat, ale přesto se mu ruka třásla, když pokládal lžičku na otcovy rty a deklamoval: „Otvírám tvá ústa, aby se ti opět vrátila řeč.“ Pak se lžičkou dotkl otcova nosu. „Otvírám tvé chřípí, abys opět mohl dýchat.“ Když se postupně dotýkal obou imitací očí, odříkal poslední větu: „Otvírám tvé oči, abys znovu mohl vidět nádheru tohoto světa i světa, který přijde.“

Nefer skončil a královská družina čekala, až balzamovači ovážou hlavu a napustí obvazy vonnými pryskyřicemi. Na slepou tvář pak nasadili zlatou masku, která jí znovu vdechla zdání života. Oproti zvyklostem zůstalo jen při jedné posmrtné masce a jednom zlatém sarkofágu. Když ukládali do hrobu Tamosova otce, byl vybaven na cestu sedmi maskami a sedmi sarkofágy ze vzácného kovu. Byly uloženy jeden do druhého a každá větší posmrtná schránka byla zdobnější než předešlá.

Po zbytek noci stál Nefer vedle zlaté rakve, páčil kadidlo, modlil se a prosil bohy na panteonu, aby přijali otce mezi sebe. Za svítání vyšel Nefer v doprovodu kněží na terasu chrámu, kde ho čekal otcův vrchní sokolník. Na ruce kryté koženou rukavicí mu seděl královský sokol.